

PÎRCĂLAB
şi
HAIDU,

ARIPILE SELECŢIONATEI OLIMPICE

SÎNT GATA DE ZBOR PENTRU JOCURILE CU DANEMARCA

Foto: PETRE STAN

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 12 (107) IUNIE 1963 — Anul VI (XVI)

Copii,

BAZINELE VA

BUCUREȘTI

Începuturile natației se pierd în negura vremi
Cît despre foloasele ei, mai întîi ca activitat
aplicativă strict necesară și apoi ca minuna
și complet exercițiu fizic, nu-i cazul să ma
insistăm, lucrul fiind unanim recunoscut. A
amintit despre aceasta în scrierile lor ma
filozofi și cărturari antici. Astfel, marele învăța
grec Platon scria că „Omul care nu știe s
înoate este needucat". De altfel, printre alt
cunoscute personalități istorice care au acorda
o deosebită atenție înotului se numărau Ceza
și Carol cel Mare, ambii renumiți și ca înotători
La fel de cunoscută este în istorie și exclamația
cu caracter anecdotic, rostită de Alexandru ce
Mare, care, după cucerirea Nysei, a strigat pli
de mînie, neputincios în fața unui fluviu care-
bara drumul: „Ah! Mizerabilul de mine, d
ce n-am învățat să înot!" Iată, așadar, cît d
mult era prețuit înotul încă din cele mai vech
timpuri.

Natația, sub toate formele ei, a căpătat î
zilele noastre o tot mai largă răspîndire, dato
rită valorii sale utilitare ridicate.

În țara noastră s-a făcut un însemnat efor
în direcția învățării și răspîndirii înotului. C
toate acestea, s-a putut constata că înotul
sport de bază, n-a progresat pe măsura condițiilo
existente și se află încă departe de nivelul per
formanțelor de valoare internațională. Plecîn
de la această constatare, Uniunea de Cultur
Fizică și Sport a întreprins o vastă acțiune d
redresare a natației romînești. Firește, s-a avu
în vedere în primul rînd lărgirea bazei sale d
mase. În înot performanțele de valoare obținîn
du-se la vîrstă fragedă, atenția s-a îndreptat
normal, asupra copiilor, adică asupra tinere
generații, aceea care naște performerii de mîine
Ei îi închinăm aceste pagini cu imagini ș
instantanee culese, în prag de sezon, la București
la Galați și la Brăila.

ÎN FOTOGRAFII:

1963: prima aliniere (sus) și primul start (jos
la Ștrandul Tineretului din Capitală.

ÎN CIUDA VREMII...

O dimineață rece, autumnală, am spune chiar, în total dezacord cu calendarul — 3 iunie! — i-a întîmpinat morocănoasă pe copiii sosiți la prima lecție de înot în aer liber. Dar, în timp ce noi stăteam zgribuliți, alături de părinții grijulii, viitorilor înotători parcă nu le păsa de vreme, nerăbdători să facă cunoștință, măcar cu un minut mai devreme, cu apa. (De! Entuziasmul vîrstei...)

Pentru a intra în temă i-am solicitat un scurt interviu prof. *Justinian Caracaș*, directorul Centrului de învățare a înotului de la Ștrandul Tineretului.

ȘTEAPTĂ!

— A venit un număr mult mai mare de copii decît ne așteptam. Să fie un semn al amplificării acestor cursuri?

— *Desigur! Anul acesta ne-am propus să formăm 8.000 de NOI ÎNOTĂTORI, împărțiți în cele 5 cicluri a cîte 20 de zile. Se vor efectua zilnic două ore practice, pe grupe de cîte aproximativ 25 de copii. Dispunem de 40 de instructori, în majoritate profesori de educație fizică și antrenori, care vor preda stilurile bras și craul, cu accent pe ultimul.*

— Care este baza materială de care dispuneți?

— *Avem la dispoziție cinci bazine: două de 50×25 m, de mică adîncime, două tot de 50×25 dar de mare adîncime — la care se lucrează doar după 5—7 zile de la începerea ciclului — și unul de sărituri. De asemenea, avem o mare suprafață verde, o plajă cu iarbă — dacă se poate spune astfel — excelentă pentru lucrul pe uscat, în special pentru exercițiile speciale și pentru jocurile dinamice. Menționez că apa este încălzită în toate bazinele și perfect dezinfectată de către specialiști. De asemenea, cred că nu mai e cazul să amintesc de existența dușurilor și vestiarelor, cantitativ și calitativ întrutotul corespunzătoare, ca și de obligația educativă de a se folosi dușul înainte de intrarea în bazine.*

— Ce scop are acest curs și cum va contribui el la descoperirea elementelor talentate?

— *De fapt, cursul are mai multe scopuri. Bineînțeles, e vorba în primul rînd de recrutarea elementelor tinere și talentate la înot și sărituri pentru natația noastră, care e încă deficitară. Implicit se mai urmăresc, și pot afirma că se realizează, și alte două scopuri: pregătirea multilaterală din punct de vedere sportiv și dezvoltarea armonioasă a organismului. Se poate afirma că înotul e cel mai indicat sport pentru copii. Centrul nostru nu va fi dealtfel singurul, el neputînd acoperi necesarul. Consiliul orășenesc al U.C.F.S. a luat măsuri pentru deschiderea unor asemenea centre și la nivelul cluburilor și asociațiilor sportive mai puternice. În ceea ce ne privește pe noi, cei de la „Tineretului", vă asigur că vom face toate eforturile pentru a obține rezultate cît mai frumoase.*

1

GALAȚI

2

ÎN FOTOGRAFII:

① Bazinul Tineretului din Galați în plină activitate.

② „Bobocell ies din găoace", nerăbdători să primească primele noțiuni de înot.

PE UN DRUM BUN

Așadar, la București popas la ștrandul Tineretului, la Galați la... bazinul Tineretului. În fond, asemănarea de nume nu e deloc întîmplătoare. Pentru că pretutindeni, acolo unde sînt bazine, stăpîn e tineretul.

Îmbrăcînd haină nouă, Galații au primit în dar la finele anului trecut un cochet bazin acoperit de 25 de metri lungime, cu 3 culoare, a cărui adîncime merge de la 1,60 m la 4,50 m. Și iată-i pe pasionații natației gălățene la adăpost de intemperii, de vicisitudinile vremii. I-am vizitat „at home"...

— *Dacă în trecut* — ne spune antrenorul *Dumitru Mititelu* — *lucram cel mult cinci luni pe an, afară, pe Brateș (bazinul de la liceul Vasile Alecsandri e impropriu) acum sîntem răsplătiți. Avem un splendid bazin acoperit, pe care iată-l, clădit pe locul fostei băi publice.*

— Cînd l-ați inaugurat?

— *La finele anului trecut. Propriu-zis, în prima zi a lui 1963, cînd am deschis noul nostru centru de învățare a înotului. Pînă la 1 mai au deprins tainele înotului*

GALAȚI

460 de copii între 5 și 12 ani. Este o cifră mulțumitoare dacă avem în vedere faptul că anul trecut în Galați doar 500 de copii au îngroșat rîndurile celor ce știu să înoate. Așadar, în numai 4 luni, am egalat aproape munca depusă în întreg anul 1962. Acum au intrat în „uzina de înot" alți zeci și zeci de copii. Și sperăm să instruim pînă la finele anului peste 1.000 de tineri înotători.

— Cum lucrați?

— *Împreună cu prof. Dumitru Sîrbu și cu cîțiva instructori voluntari, dintre care se cuvine citat pentru seriozitatea de care dă dovadă Dumitru Stancovici, muncitor ajustor la uzinele „Nicolae Cristea". Am organizat grupe mixte de băieți și fete, după vîrstă. Elevii îi recrutăm din rîndul școlarilor și preșcolarilor, cu sprijinul secției de învățămînt de pe lîngă Sfatul popular regional, care în plus ne furnizează și echipamentu necesar. Din primele serii am reținut pentru grupele de avansați 120 de elemente (60 băieți și 60 fete). Acțiunea de învățare continuă, dar deocamdată ne ocupăm îndeosebi de fetițe (avem 80 față de numai 20 de băieți) Aceasta, deoarece la noi natația feminină a rămas mul în urmă. Dorim acum să atragem fetele spre performanță Campionatele școlare și cele de juniori bat doar la ușă. Dealtfel, pînă la 1 septembrie bazinul tinde să rămînă la dispoziția natației de performanță. Pe perioada de vară centrul de învățare a înotului va fi mutat afară pe Brateș, unde începînd din luna iunie vor lucra 10—15 instructori sportivi voluntari, specialiști în învățarea înotului. Apoi din nou, dacă vremea se va aspri, „boboceii" vor reveni la bazin. Pentru stăvilirea avalanșei celor dornici să învețe înotul am condiționa totul de activitatea școlară: doar cei notați cu medic peste 8! Bazinul devine astfel o adevărată recompensă pentru elevii silitori. De altfel la campionatele școlar nu pot lua parte elevii corigenți. Profesorul de îno este deci direct interesat ca elevul său să fie bun l învățătură.*

— Pentru că veni vorba de performanță, cam cu ce vă puteți lăuda?

— *Relativ, cu foarte puțin. Două-trei nume: Victo Maxim (astăzi la Steaua), ing. Alexandru Teodoro (Știința Galați), fost campion școlar la 100 și 200 m liber, Constantin Maxim (campion școlar la 100 m spate), Frederic Swing — 16 ani (1:10,0 pe 100 m liber). Mai e echipa de polo și cam atît despre performeri În rest, tinere, foarte tinere talente. Nu le numesc deoarece nu au dobîndit încă performanțe. Abia acum le „lucrează". Dar au perspective. Ce vreți, sîntem înc foarte la început de drum...*

— Adevărat, dar drumul pe care ați pornit par a fi cel bun. Vă urăm să cinstiți orașul Galați c performanțe tot mai înalte pe chipul și asemănarea sa

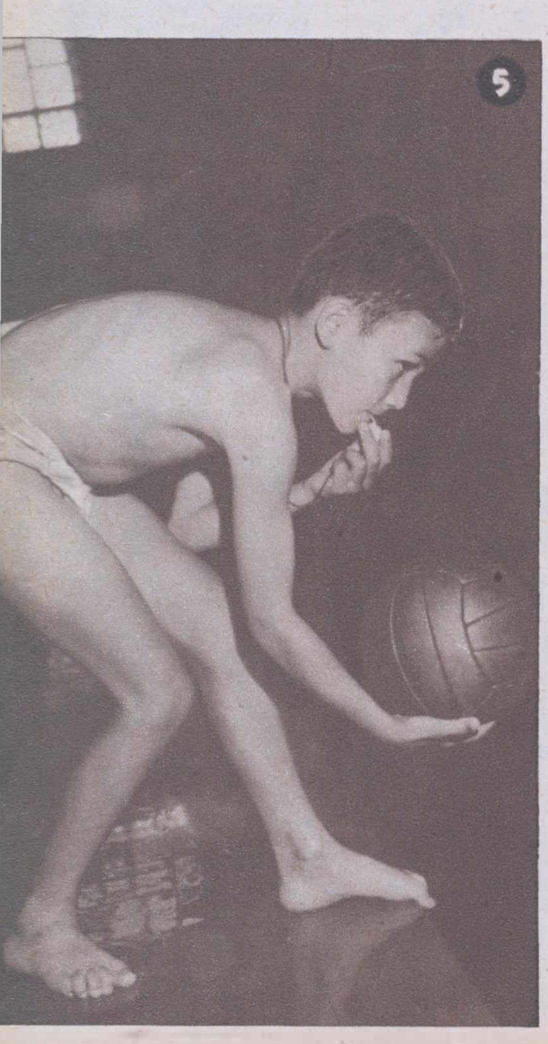
ÎN FOTOGRAFII:

①-② A început încălzirea pe uscat: mai în tîi mișcări de brațe și apoi de picioare.

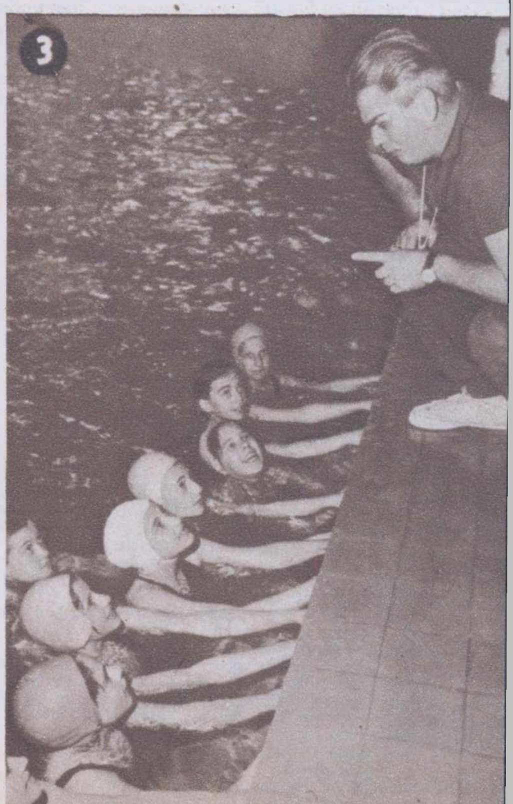
③ Prof. Dumitru Mititelu, un entuziast al nata ției gălățene, face nominal observațiile de rigoare

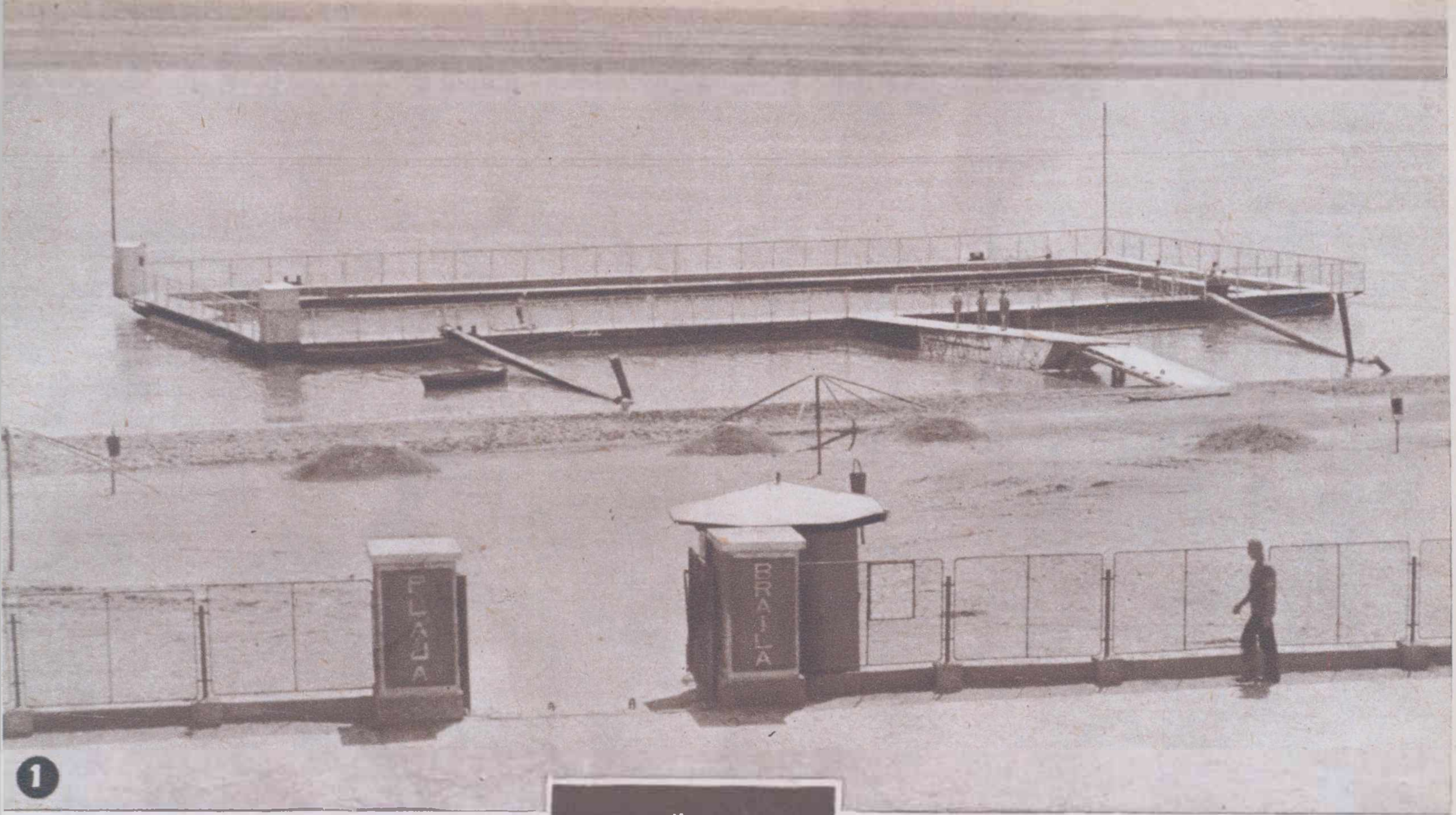
④ Cea mai tînără elevă, Steluța Corpusov, descrețit frunțile încă de la prezentare: — „Cî ani ai?" — a întrebat-o antrenorul Mititelu.—„Șas ani și două luni...", a răspuns ea prompt. — „De cînd ești născută?" — „...Nu știu..." Noi îi ură mult succes pe făgașul sportului, care pare că atrage deosebit de mult.

⑤ ...Și cel mai tînăr arbitru de polo din Ga lați, Eugen Hempel (10 ani), care — în ciud vîrstei — conduce cu multă autoritate partide amicale.

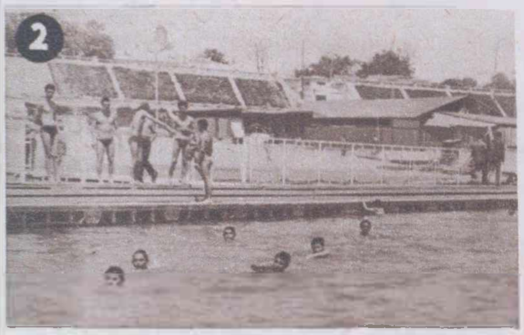

BRĂILA

UN ORIGINAL BAZIN PLUTITOR

Pentru brăileni, punctul de atracție al sezonului estival îl constituie desigur faleza modern amenajată, în dreptul căreia te întîmpină „PLAJA BRĂILA". Am anticipat puțintel sezonul și am luat contact cu plaja, de fapt, inima natației brăilene. Aici, în fața plajei (al cărei nisip îl concurează pe cel al Mamaiei), am găsit ancorat renumitul bazin plutitor, despre care încă din București auzisem atîtea lucruri bune. Și, trebuie să recunoaștem, laudele nu sînt gratuite.

Am făcut cunoștință cu el prin intermediul tov. *Emil Mirza*, secretarul clubului sportiv orășenesc: „*Bazinul nostru plutitor* — ne-a spus interlocutorul — *concentrează întreaga activitate a natației brăilene. Aici — pe acest dreptunghiu de apă, de 40 × 20 m — se desfășoară atît întrecerile oficiale, cît și acțiunea de învățare a înotului. Deocamdată, accentul se pune pe a doua latură a activității noastre, deoarece performerii lipsesc. Trebuie amintit că, sub conducerea antrenorului Mihai Gheorghiu, au învățat aici să înoate în vara trecută 260 de copii. Experiența acumulată ne permite să ne propunem pentru sezonul care a început formarea a 300 de noi înotători (5 serii de 20 de zile a cîte 60 de copii), între 1 iunie — 15 septembrie. Vom depune toate eforturile să asigurăm în același timp acestor copii și continuitatea instruirii lor, pentru ca dintre sutele de anonimi să răsără vîrfurile sportive de mîine*".

Am fi bucuroși să consemnăm, în viitorul nu prea îndepărtat, chiar în paginile revistei noastre și succese ale înotătorilor brăileni. Ar fi o frumoasă încununare a eforturilor ce se depun aici pentru ridicarea natației.

ÎN FOTOGRAFII:

① Vedere de ansamblu a originalului bazin plutitor pe Dunăre din Brăila.

② Copiii au devansat sezonul și au probat bazinul încă înainte de deschiderea oficială.

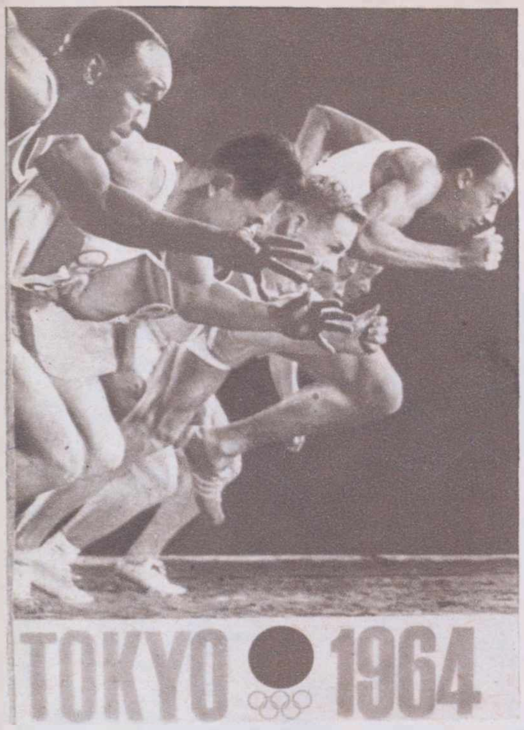
③ Un instructor voluntar ales ad-hoc predă copiilor de pe plaja brăileană mișcările pe uscat.

④ Tinerii sportivi contribuie la ultimele retușări ale bazei lor sportive.

Materiale redactate de:
D. CALLIMACHI
GH. RUSSU-ȘIRIANU
Fotografiile: P. POPA-GALAȚI
P. ROMOȘAN

BULETIN OLIMPIC 1963 (XI)

AUREL VERNESCU

SPRINTERUL Nr. 1 AL PADELELOR EUROPENE

„Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă". „Bebe" Vernescu a cucerit primele titluri, juniori şi seniori, în 1955, adică la 16 ani. Pentru mulţi, ascensiunea lui pare lină şi aproape fără probleme. Ba poate că vor găsi firesc titlul european la 22 de ani, sau chiar ... întîrziat! Şi totuşi, n-a fost aşa...

N-a fost aşa, în primul rînd pentru că sportul padelei, caiacul, cere foarte multe calităţi, deci o pregătire deosebit de intensă, zilnică, perseverentă, o viaţă sportivă exemplară. În al doilea rînd, proba de simplu viteză 500 m reflectă în mai puţin de două minute toţi aceşti ani de muncă. Şi, în al treilea rînd, pentru că rareori s-a dat o luptă atît de îndîrjită pentru titlu ca în anul 1961, anul în care suedezul Gert Fredriksson, poate cel mai mare „colecţionar" de titluri sportive, s-a retras din competiţie. De altfel, dacă-l întrebi, Vernescu îţi va răspunde fără să stea pe gînduri că cel mai mare stimulent al ambiţiei sale pentru viitor l-au constituit felicitările primite de la blondul Gert (acum antrenor) imediat după cursă. E obligaţia morală (dacă ne putem exprima astfel...) a succesorilor marilor campioni, o obligaţie similară cu a urmaşilor întru titluri de campioni olimpici şi recordmani mondiali care au preluat splendida ştafetă a prestigiului de la Zatopek, de la Kuţ, de la Elliot, de la Owens.

Am afirmat, mai sus, că drumul sportiv al celui mai rapid caiacist din Europa n-a fost lipsit de sinuozităţi. El are însă în „itinerar" multe puncte a căror semnificaţie nu-i poate scăpa nimănui. În primul rînd, faptul că primul sport practicat a fost... atletismul, ca junior (mai degrabă... copil: 12 ani!), la C.C.A., în 1951: 100, 200 m şi aruncarea suliţii. O după-amiază de destindere (sau de joacă!) pe malul lacului au schimbat... capul la compas: antrenorul Cojocaru, de la Tînărul Dinamovist, nu s-a mulţumit să admire cu invidie calităţile evidente ale puştiului şi l-a atras, cu pricepere şi pasiune, în... caiac. Era în anul neuitatului Festival de la Bucureşti, 1953. Titlurile n-au întîrziat mult: în 1955 „puştiul" devine, după cum am mai arătat, campion de viteză atît la juniori cît şi la seniori. N-a întîrziat însă nici dezamăgirea, în care, de altfel, numai vîrsta prea mică şi-a spus cuvîntul. Înaintea concursului preolimpic cu sportivii sovietici s-a anunţat că învingătorii vor fi selecţionaţi pentru Melbourne. Noaptea care a precedat acest concurs nu se va şterge din amintirea lui Vernescu... N-a închis ochii o clipă, iar a doua zi a plecat... ca din tun pe primii 500 de metri şi a plătit datoria acumulată în cealaltă jumătate a cursei. Învingătorul său, Pisarev, care-l întrecuse la Snagov cu două lungimi de barcă, a cucerit medalia de argint la J.O. din 1956 cu foarte puţin în urma campionului olimpic (Fredriksson) şi cu foarte mult în faţa celui de al 3-lea clasat, maghiarul Kiss... A fost o lecţie extrem de aspră, dar tot atît de utilă, pentru că l-a învăţat să treacă peste momentele de criză morală inerente marii performanţe. Un astfel de moment l-a constituit anul 1958, în care forma a absentat, iar preocupările... extra-sportive n-au fost întotdeauna cele mai indicate. Selecţia pentru Roma-1960 în ştafeta clasată pe locul VI i-a răsplătit însă efortul din 1959 iar titlul european din 1961 i-a mărit şi răspunderea faţă de milioanele de susţinători ai sportului din ţara noastră. De fapt, „europenele" acestea merită mai multă atenţie: victoria asupra danezului Hansen a fost splendid întregită de al doilea reprezentant al nostru în prob[ă] Nicoară, clasat pe locul III.

În proiectele lui sportive — pe bună dreptat[e] de mare amploare—, problema esenţială e în părţită în două laturi. Pe de o parte, păstrare[a] titlului pe 500 m. Pe de alta, trecerea la distanţ[a] de 1.000 m, care e prevăzută în programul J.O de la Tokio. Nu e lucru uşor... La 1.000 cadenţ[a] de 120 de lovituri pe minut (care, după afirma[-] ţia lui, a reprezentat 80% din titlul europea[n] din punct de vedere tehnic) nu este indicat[ă] după cum nici programul de antrenament n[u] corespunde la ambele probe. E adevărat că î[n] 1957 „mergea" cu 140, dar lovitura era „mîngîia[-] tă", scurtă, neeficace. Apoi, nici adversarii s[ăi] cei mai puternici n-au stat cu mîinile în sîn[:] Hansen (Danemarca), Lange (R.D.G.), Bri[l] (R.F.G.) şi toţi ceilalţi abia aşteaptă să-ş[i] ia revanşa şi să-şi înscrie numele în palma[-] resul campionatelor mondiale, europene ş[i] olimpice.

Un pronostic olimpic? Nu, nu acum. Î[n] toamnă, după „mondialele" din R.S.F. Iugosla[-] via. În ceea ce ne priveşte, după cum l-am văzut în concursuri şi la antrenamente, aven[i] convingerea că pronosticul cerut ne va fi da[t] de un campion mondial şi european!

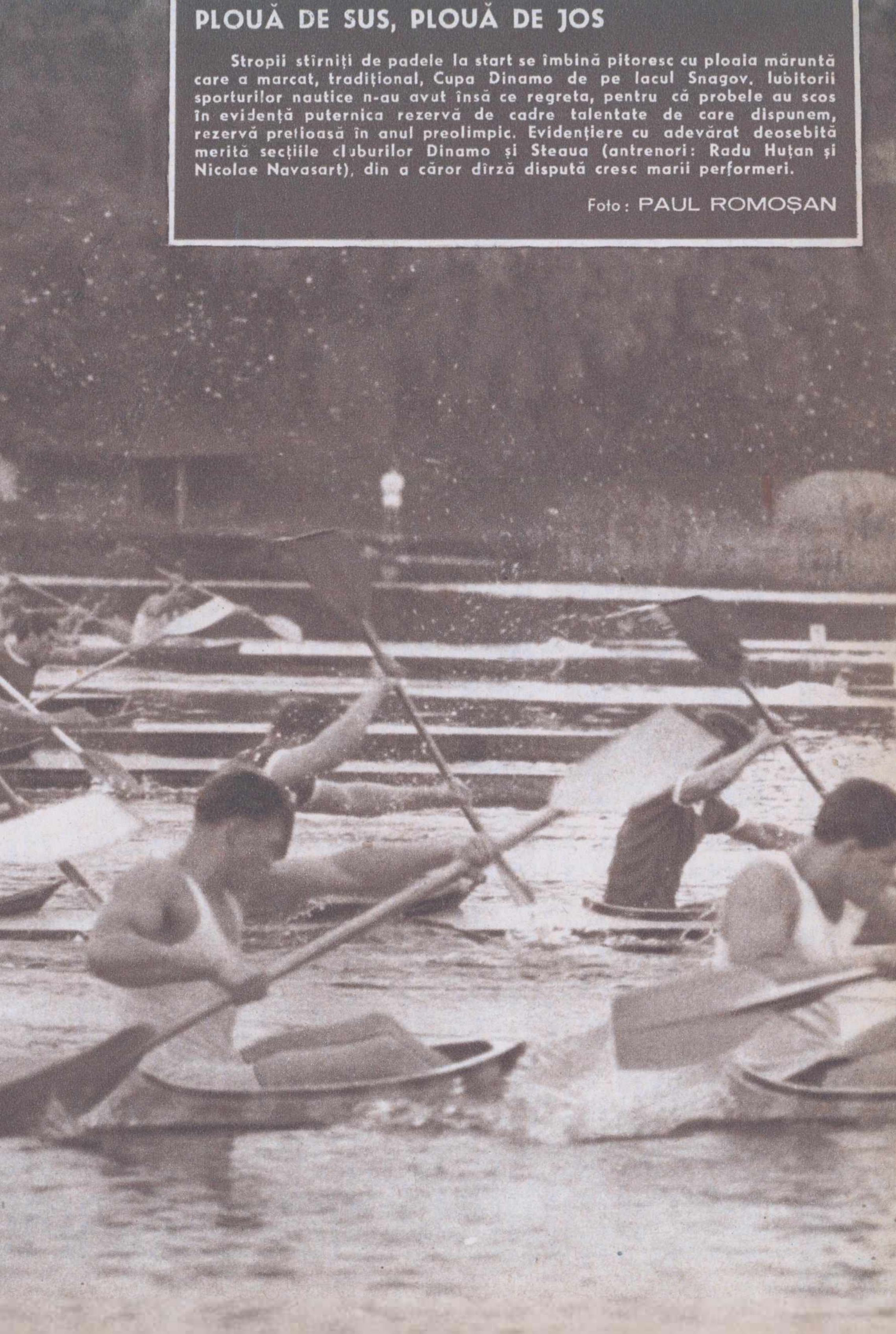
G. RUSSU-ŞIRIANU

PLOUĂ DE SUS, PLOUĂ DE JOS

Stropii stîrniți de padele la start se îmbină pitoresc cu ploaia măruntă care a marcat, tradițional, Cupa Dinamo de pe lacul Snagov. Iubitorii sporturilor nautice n-au avut însă ce regreta, pentru că probele au scos în evidență puternica rezervă de cadre talentate de care dispunem, rezervă prețioasă în anul preolimpic. Evidențiere cu adevărat deosebită merită secțiile cluburilor Dinamo și Steaua (antrenori: Radu Huțan și Nicolae Navasart), din a căror dîrză dispută cresc marii performeri.

Foto: PAUL ROMOȘAN

PORTRET fotbal SPORT MANOLACHE

Internaţionalul Manolache, centrul înaintaş al Ştiinţei Timişoara, nu face parte din galeria jucătorilor de mare fineţe tehnică. Şi, cu toate acestea, el a ajuns în echipa naţională, datorită puterii de luptă, elanului său nestăvilit şi dîrzeniei ieşite din comun, care macină deseori apărările adverse. Manolache este ceea ce se cheamă un „tanc".

Cicerone Manolache, timişoreanul-reşiţean, este... moldovean de origine. S-a născut la 16 mai 1936, în comuna Copăceşti, regiunea Bacău. La cinci ani familia lui s-a mutat la Reşiţa.

După inevitabila minge de cîrpă a început „şcoala fotbalului" la piticii UDR-ului, cu antrenorul Cosma. Bătăios din naştere, „Cici" a urcat cu paşi siguri scara fotbalului, la juniori, ajutat fiind de antrenorii Zsizsik, Wetzer III şi Zilahi. A fost nelipsit în echipele de juniori ale Energiei, Metalului şi C.S.M.-ului. Echipa şi-a schimbat numele, dar Manolache a rămas.

La 18 ani Manolache a intrat în uzină, ca topitor-oţelar şi a promovat în acelaşi timp în echipa întîi. A debutat într-un joc cu Minerul, la Lupeni, cînd a înscris şi un gol. (Golul este marea pasiune a lui Manolache). Păstrează din această perioadă o frumoasă amintire. În anul 1954, fiind rezervă, a asistat la victoria reşiţenilor în Cupa R.P.R. la Bucureşti. Tot în 1954, după un joc cu Tractorul, la Braşov, antrenorul Angelo Niculescu a scris un articol în care îl remarcă pe înaintaşul junior al Reşiţei. „Pentru mine — spune Manolache — acesta a fost cel mai mare stimulent".

Timp de doi ani (1957,1958), Manolache a jucat în echipa întîi a uzinelor din Reşiţa. A făcut un timp aripă cu Ivansuc, dar consideră că cel mai bun atac reşiţean a fost Ivansuc — Mateon — Urcan — Apro — Manolache. Îşi aminteşte că în jocurile din deplasare, pentru întărirea apărării, el juca mijlocaş, iar Ivansuc — fundaş. După cum se vede, „betonul" începea să se lege încă de-atunci.

În anul 1959, Manolache a reuşit la examenul de admitere în Facultatea de agronomie din Timişoara şi a devenit centrul înaintaş al Ştiinţei. Noul centru a înscris 25 de goluri în campionat şi Ştiinţa a promovat în A. Aportul lui Manolache în atacul Ştiinţei a fost hotărîtor în multe jocuri, el aducîndu-i nervul de care avea nevoie. În jocurile din categoria A Manolache se numără mereu

printre primii în clasamentul golgeterilor, avînd un real simţ al porţii, spre care se îndreapt după aprige dueluri aeriene cu stoperii advers

Visul de întotdeauna al lui Manolache — sele ţionarea în echipa naţională — s-a împlinit î toamna anului trecut, la Bucureşti, în jocul retu împotriva echipei Spaniei, cînd a izbutit să înscr unul din cele trei goluri ale victoriei. Manolach a jucat apoi de două ori în echipa naţională (împ triva Marocului şi a Selecţionatei R.D. German şi speră să mai îmbrace tricoul echipei A.

Manolache e unul dintre jucătorii care îşi da seama de lipsurile pe care le manifestă în jo El consacră destul timp antrenamentelor indiv duale şi e convins că deprinderile adormite pot trezite şi cizelate chiar la 27 de ani. Dar, princ palele lui arme vor rămîne întotdeauna impetu zitatea şi dîrzenia.

Student fruntaş, Manolache va încheia curîn anul IV al Facultăţii de agronomie.

Manolache are numeroşi simpatizanţi în tribun dar nu lipsesc nici cei care îi reproşează stil dezordonat (dacă permiteţi expresia). Totuşi, ind ferent de aceasta Manolache rămîne un animat al atacului, omul care cheamă echipa la luptă pentru victorie.

De foarte multe ori, lipsa de insistenţă a l Igna, jocul de exclusiv rafinament al lui Remu Lazăr, sobrietatea mult prea marcată a lui Leret sau prudenţa excesivă a lui Miţaru sînt anula de exemplul lui Manolache, care se bate cu apăr rea adversă indiferent de rezultat.

Edificatoare în acest sens este părerea fostul internaţional Silviu Bindea, unul dintre antrenor înaintaşului timişorean: „De jucători ca Man lache o echipă are întotdeauna nevoie. Deseor animatorul e mai important decît un maest desăvîrşit al fentei".

Manolache face într-adevăr parte din aceas categorie.

Maestrul sportului Constantin spunea în num rul trecut că indiferenţii nu au ce căuta pe gazo ei fiind „caria" fotbalului. Comunistul Man lache se situează la polul opus indiferenţei: este unul dintre pasionaţii balonului rotur căruia îi consacră ultima picătură de energie de lungul celor nouăzeci de minute.

I. C

ÎNSEMNĂRILE UNUI ANTRENOR (VII)

de HELENIO HERRERA

(TRADUCERE DIN REVISTA SOVIETICĂ „FOTBAL")

H. H. îşi încheie însemnările. Ne-a purtat cu destulă vervă de-a lungul carierei sale de antrenor, prin Franţa, Portugalia, Spania şi Italia. A spus multe lucruri interesante, şi-a recunoscut greşelile. Se simte însă munca intensă pentru cucerirea măiestriei.

Deseori mi se pune o întrebare: sînt fericit sau nu? Ca să fiu sincer, nu am avut timp să mă gîndesc la asta. Cred că asta este de fapt fericirea. Eu nu mă plîng de ritmul ameţitor al vieţii de astăzi, deoarece corespunde caracterului meu. Uneori însă îmi vine să strig: *Vreau să mă odihnesc! Să mă odihnesc!*

Am spus: să mă odihnesc. Înseamnă că mi-am pierdut speranţa în succesele viitoare. Ce îmi va aduce însă viitorul? Ştiţi foarte bine: victorii şi înfrîngeri. Şi întotdeauna intrigi, mereu intrigi.

Am fost supranumit „dictatorul". E un epitet nelalocul lui. Probabil pentru că îmi place foarte mult disciplina. Jucătorii mei sînt printre primii gata să instaureze disciplina în echipă, pentru că le insuflu sentimentul atitudinii de profesionist cinstit faţă de echipă. Fără disciplină nu există fotbal. Între noi se statornicesc întotdeauna relaţii de prietenie. Nici nu poate fi altfel. Singurul nostru scop este victoria şi fiecare trebuie să facă sacrificii, într-o măsură sau alta, pentru a obţine victoria.

Este adevărat că atunci cînd am venit la Internazionale am cerut să se facă unele modificări în componenţa listei de persoane aflate în serviciul echipei. Am făcut-o nu pentru că nu mi-a plăcut maserul sau doctorul. Niciodată nu m-am dispensat de serviciile unui om care îşi cunoaşte îndatoririle şi care le îndeplineşte. Dar mi-e cu neputinţă să-i suport pe cei care nu corespund funcţiilor lor.

Încă de pe vremea cînd antrenam Barcelona şi cînd am început tratativele cu Internazionale, am avut o discuţie cu Suarez.

— *Plec în Italia şi vreau să te iau şi pe tine.*

Mă îndoiam că conducătorii Barcelonei vor accepta să se despartă de cel mai bun jucător al lor. Şi totuşi, improbabilul nu este imposibil. Trebuia să încerc. Şi am izbutit să joc pe cartea popularităţii de care se bucura Kubala în rîndul suporterilor Barcelonei. Spectatorii preferau jocul elegant al lui Kubala simplităţii şi tinereţii lui Suarez. Iată de ce am izbutit să-l duc pe Suarez la Milano fără prea multă bătaie de cap... Acum pot să vă spun: Suarez nu este doar un jucător de superclasă. E un adevărat luptător. În timp ce alţii se spală pe mîini, el joacă pînă la învineţire. Suarez s-a integrat repede în ansamblu şi jocul lui i-a adus mari succese lui Internazionale.

Suarez s-a obişnuit repede cu Italia. Cu Hitchens mi-a fost însă mult mai greu. L-am întîlnit la Londra. Dar discuţiile noastre nu au avut la început nici un rezultat. Abia cînd selecţionata Angliei a jucat la Roma am izbutit să înnod din nou firul tratativelor.

Prin venirea lui Suarez şi a lui Hitchens, pentru Internazionale a fost închisă lista străinilor care — potrivit legilor italiene — pot fi folosiţi într-o echipă. Dar eu aş fi vrut să-l capăt şi pe portughezul Humberto, jucător de origină italiană, care mi-a plăcut foarte mult. Aici m-a ajutat întîmplarea. În timp ce vorbeam despre el într-un cerc de prieteni, un italian care se afla printre noi a părut foarte interesat la auzul cuvintelor mele.

— *Unde spuneţi că s-a născut? În insulele Capului Verde? Cînd s-a întîmplat asta? Cine e mama?*

După îndelungi cercetări am izbutit să ajungem la concluzia că acest om a trăit cîndva în insulele Capului Verde, colonie portugheză. Acolo a avut un copil, dar, revenind în Europa, nici n-a apucat să-l vadă. Această întîmplare fericită l-a ajutat să-şi găsească fiul, iar mie mi-a adus un jucător de mare clasă. Humberto a fost achiziţionat de Internazionale.

Încă o descoperire a mea: Bettini. De altfel, el a fost descoperit mult înainte, iar în momentul cunoştinţei noastre a început să fie dat uitării. Oricum, avea 31 de ani. Dar Bettini, venind la Internazionale, a dobîndit o a doua tinereţe. El a redevenit unul dintre cei mai buni realizatori din prima ligă. Echipa noastră avea mare nevoie de jucători care să ştie să marcheze golurile. Oricît vi s-ar părea de curios, chiar şi înlocuirea lui Suarez nu era pentru mine o problemă complicată. În locul lui Suarez aş fi putut găsi oricînd un alt jucător care să ştie să îndeplinească sarcini de organizator. Dar un al doilea ca Bettini mi-ar fi fost greu să găsesc. El s-a încadrat excepţional în schema de atac pe care mi-am ales-o.

Toate echipele italiene joacă acum după sister cu patru fundaşi. În momentele de pericol ei se str spre poartă, formînd un evantai. Dar noi n-am intenţ nat să ne apărăm. Iată de ce ne-a fost atît de nece Bettini. Acest jucător a izbutit întotdeauna să fie co plet diferit de la un joc la altul.

Dar pentru că a venit vorba de tactică, vreau să ada că din punctul meu de vedere apreciez şi continui folosesc tactica extremelor retrase. Împotriva ei nu găsit încă un antidot. Am practicat această manev încă de pe vremea cînd am antrenat Atletico Madr La început am dat indicaţii extremelor să joace cît m larg, întinzînd apărarea şi creînd culoare prin care poată pătrunde ceilalţi înaintaşi. Apoi am început cer extremelor să joace nu numai în lăţime, ci să şi retragă. Dacă fundaşii care-i marchează se duc du ei, în apărare apar breşe. Dacă rămîn pe locurile l atunci extremele, primind mingea, pot organiza atacu

Într-o convorbire am spus: „*Ţineţi bine minte, acea tactică va avea un succes mondial*". Şi nu m-am înşel Ea a plăcut jucătorilor care acţionează pe flancu pentru că în majoritatea cazurilor ei au căpătat posib tatea de a primi mingea fără să se ciocnească de adv sarii lor direcţi, de obicei mai înclinaţi să practice joc în forţă. Fundaşii, dimpotrivă, simţind inconveni ţele, părăsesc cu mare greutate zona lor.

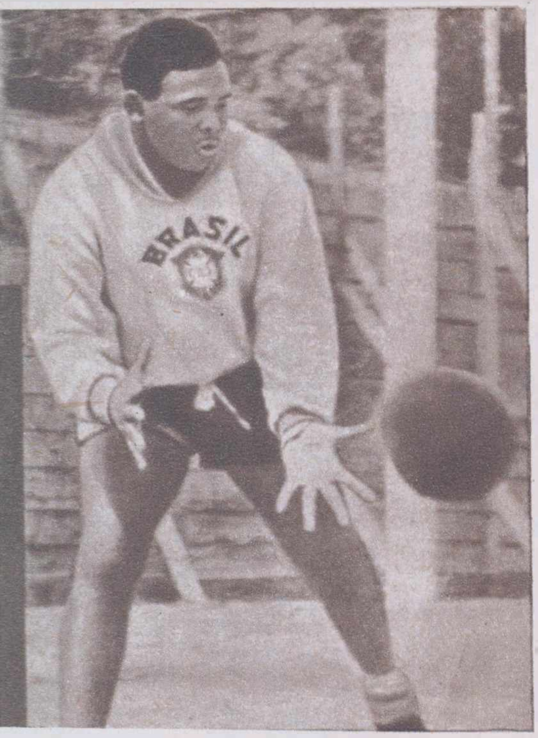
A trebuit să prevăd că pe zi ce trece jocul în cen se complică. Marcajul devine mai sever, nemaivorbi de faptul că şi numărul jucătorilor în apărare se măreş De aceea, în completare la tactica extremelor retras am trasat ca sarcină tripletei să se deplaseze spre ari să schimbe locurile, pentru a destrăma apărarea.

În sezonul 1961/62 n-am izbutit să devenim campio Milan a învins Juventus şi a cucerit laurii. Şi, cu to acestea, mi s-a acordat cinstea de a deveni antrenor echipei Italiei. S-a întîmplat însă că pînă la urmă ajuns antrenor al echipei Spaniei.

Timpul întrerupe povestirea mea. Ce-aş putea spu în încheiere? Mingea continuă să se rostogolească. urma ei aleargă băiatul meu de 10 ani, Helenito. Ca pe vremea cînd eu, copil fiind, alergam pe străzile Casablanca, rostogolind o cutie de conserve, goală, comandă şi aleargă spre poarta adversă, şutează d toate puterile şi marchează.

Iar copiii mei mai mari, cei de la Stade Français, V ladolid, Sevilla, Malaga, Coruna, Belenenses, Barce na şi Internazionale aleargă şi ei pe gazon după min cu dinţii strînşi, mînaţi de dorinţa de a ajunge primi

(SFÎRŞ

MATTHEWS CONTINUĂ...

La 1 februarie „vrăjitorul din Blackpool" a împlinit 48 de ani. A început să joace în prima divizie engleză la 19 martie 1932, adică acum 31 de ani. În aceste trei decenii Matthews a participat la 827 de întîlniri, dintre care 55 internaţionale şi o finală a Cupei Angliei, cînd a fost principalul făuritor al victoriei.

Stanley Matthews este fiul unui bărbier care era în acelaşi timp boxer profesionist. Dacă adăugăm că Matthews este tatăl campionului de juniori la tenis de la Wimbledon, ne dăm seama că tradiţia sportivă a familiei Matthews se întinde pe cel puţin trei generaţii.

Care este secretul longevităţii sportive a lui Matthews?

Decanul fotbaliştilor britanici duce o viaţă spartană. Nu bea, nu fumează şi în fiecare dimineaţă consacră două ore unei munci fizice îndîrjite pe plaja din Blackpool, indiferent dacă plouă sau ninge, dacă suflă vîntul sau arde soarele.

Timp de 25 de ani, Matthews a fost unul dintre cei mai fini dribleri ai lumii. El explică această remarcabilă dexteritate prin faptul că a exersat foarte mult cu mingile de tenis în faţa unui zid. La 48 de ani Matthews continuă să fie „o problemă" pentru tinerii fotbalişti care joacă împotriva bătrînului (fără ghilimele) revenit la Stocke City, clubul care l-a lansat.

Faptul că Stanley Matthews continuă să joace la o vîrstă cînd toţi coechipierii lui sînt de mult în tribună se datorează şi perfecţiunii paselor sau centrărilor, care îi permit să consume minimul de energie posibilă.

Stanley Matthews este un exemplu pentru fotbaliştii din lumea întreagă.

UMBRA LUI PELE

Portarul din fotografie nu e altul decît faimosul înaintaş brazilian Coutinho, „umbra lui Pele" căruia, cîteodată, îi place să se fotografieze şi în postura de portar. În recentul interviu acordat revistei „France Football", Pele l-a caracterizat foarte bine pe Coutinho, exprimînd totodată, în cîteva rînduri, întreaga tactică braziliană pentru străpungerea, prin tripletă, a apărărilor aglomerate: *„îl consider pe Coutinho partener ideal, deoarece el ştie să ghicească încotro mă voi duce şi unde îi voi da înapoi balonul. De asemenea, el ştie să aleagă cel mai bun loc în raport cu poziţia mea în joc. Îmi place pentru că, deşi joacă mult pentru mine, ştie să-şi păstreze propria individualitate"*.

Scurt, cuprinzător şi, mai ales, foarte simplu. Dar drumul spre simplitate e foarte complicat...

văzut de

NEAGU RĂDULESCU

HERRERA-UMORIST...

Revista franceză „Football-Magazine" a publicat un interviu al lui Helenio Herrera, care „a făcut să rîdă Italia şi Spania".

Întrebare: Credeţi în calităţile dumneavoastră?

Răspuns: Fac în aşa fel încît toţi ceilalţi să creadă.

— *Sînteţi un bun antrenor sau un abil agent de publicitate?*

— Dacă n-aş fi fost agent de publicitate, cum aş fi putut să-i fac pe ceilalţi să creadă că sînt unul din cei mai buni antrenori?

— *Sînteţi primul antrenor din lume?*

— Numărul 2.

— *Cine este numărul 1?*

— De cînd sînt prudent postul este vacant.

— *Ce vă place mai mult: fotbalul sau banii?*

— Deoarece cred că sînt un geniu al fotbalului, sînt obligat să-mi placă mai mult fotbalul decît banii.

— *Preferaţi să lucraţi în Italia sau în Spania?*

— Dat fiind că locuiesc acum în Italia, răspund Italia.

— *Şi dacă aţi locui în Spania?*

— Aş răspunde Spania.

— *Aţi strîns mulţi bani?*

— Fatal. N-am timp să cheltuiesc banii pe care îi cîştig.

— *Care este cel mai frumos triumf al vieţii dv.?*

— Toată viaţa mea e un triumf...

— *Aţi avut decepţii?*

— Nu-mi amintesc decît de succese.

— *Aţi fost sincer în răspunsurile dumneavoastră?*

— În ceea ce vă priveşte, nu ştiu. Dar, în măsura în care îmi convine, da.

RECORDMANII ECHIPELOR NAŢIONALE

ROGER MARCHE

Roger Marche a fost selecţionat pentru prima oară în echipa Franţei contra Portugaliei, pe Colombes, la 23 martie 1947, în ziua în care îşi sărbătorea a 23-a aniversare.

A urmat o nouă selecţie, contra Angliei (0—1) şi, după o pauză de trei jocuri internaţionale, a revenit printre „cocoşii" galici contra Portugaliei, la Lisabona. De-atunci, fundaşul Marche s-a instalat sigur în echipa Franţei, căreia i-a conferit siguranţă, stabilitate, defensivă, dinamism şi curaj.

În 1952, la Viena (19 octombrie), Roger Marche a atins punctul său culminant. Împreună cu Jonquet, el a rezistat o repriză întreagă austriecilor care au atacat continuu, fiind conduşi la pauză cu 2 — 0. La sfîrşitul jocului, soldaţii francezi din armata de ocupaţie l-au purtat pe braţe.

După acest joc, declinul lui Marche a fost anunţat de 20 de ori, dar de fiecare dată valorosul fundaş a găsit forţa necesară pentru a se impune în continuare.

Noua sa ascensiune sportivă a cunoscut apoteoza la 17 decembrie 1959 cînd, la 35 de ani şi jumătate, în cursul jocului Franţa — Spania (4—3), în folosul sinistraţilor de la Fréjus, el a marcat unicul gol al carierei sale, golul victoriei franceze, golul care punea capăt frumoasei activităţi internaţionale a recordmanului selecţiilor franceze (63).

Marche a mai jucat doi ani la Racing — singurul său club profesionist alături de Reims — şi apoi a revenit în oraşul său natal, Mohon, pe stadionul căruia s-a antrenat deseori chiar în perioada sa pariziană.

RECORDMANII FRANCEZI

1. Marche (R.C. Paris)	**63**
2. Jonquet (Reims)	**58**
3. Mattler (Sochaux)	**46**
4. Kopa (Reims)	**45**
5. Vincent (Reims)	**45**
6. Marcel (R.C. Paris)	**44**
7. Delfour (R.C. Paris)	**41**
8. Devaquez (Marseille)	**41**
9. Penverne (Reims)	**39**
10. Piantoni (Reims)	**38**

START PENTRU TOKIO

Mai sînt doar cîteva ore pînă la startul pentru Tokio. Echipa olimpică înfruntă Danemarca, la Copenhaga, iar iubitorii fotbalului din ţara noastră aşteaptă continuarea drumului ascensiv al „naţionalei" în această primă parte a sezonului.

În vederea prezentării jocului de la Copenhaga am apelat la Constantin, pentru faptul că întruneşte o serie de atribute care îl recomandă în calitate de autor de avancronică. Constantin ştie să „vadă", a jucat la Copenhaga împotriva a şase jucători din echipa olimpică daneză, fiind totodată prezent şi la Chorzow. Să-i dăm cuvîntul:

„Jocul de la Copenhaga este deosebit de greu. Cînd stau să cîntăresc şansele selecţionatei noastre olimpice, uit imediat rezultatul de la Budapesta, unde danezii au pierdut cu 6-0. Am aflat că între Copenhaga şi Budapesta a fost o diferenţă de 20 de grade şi că danezii au făcut cu greu faţă căldurii.

Danezii practică un joc atletic, dur chiar, în stil englezesc. Au o rezistenţă remarcabilă. Din acest punct de vedere ei sînt foarte periculoşi. Cred că principala armă a jucătorilor noştri împotriva Danemarcei este exploatarea reacţiei lente a danezilor. Trebuie să jucăm rapid, să ne mişcăm permanent şi să folosim pasele „dintr-o bucată", care vor fi încununate — sînt sigur — de succes, deoarece lipsa de explozie a danezilor permite străpungerea prin „un-doi"-uri rapide. Fără îndoială că, împotriva unei apărări formate din jucători înalţi ca mine, înaintaşii noştri vor trebui să evite pasele şi centrările pe sus, care vor fi tot atîtea mingi pierdute.

Am convingerea că duelul dintre sprinteneala fizică şi tehnică a echipei noastre şi masivitatea danezilor se va solda cu victoria noastră. Dar, pentru asta, e nevoie de foarte multă mişcare în teren, de multă ambiţie şi, mai ales, de multă încredere. Pentru că sîntem mai buni şi putem concretiza această superioritate".

Startul olimpic al echipei noastre, aşteptat cu atîta nerăbdare, are toate şansele să fie un start bun. Echipa noastră, care a „întors" cu atîta energie rezultatul în meciul cu valoroasa formaţie a R.D. Germane şi a dominat „naţionala" poloneză la Chorzow, porneşte favorită în jocul cu Danemarca.

Principala ei forţă este tinereţea. Iată de ce jucătorii noştri trebuie să intre încrezători în lupta pentru Tokio. E nevoie de o mobilizare totală din primul minut de joc. Exemplul lui Nunweiller III care, după jocul slab prestat la Bucureşti (cu R.D.G.), a fost unul dintre cei mai buni jucători la Chorzow, este pilduitor pentru toţi ceilalţi.

În după-amiaza lui 23 iunie sute de mii de iubitori ai fotbalului din ţara noastră vor fi numai... urechi în faţa aparatelor de radio, pentru a aştepta minutul 90 al victoriei.

— i. c. —

1

ÎN FOTOGRAFII:

① Antrenament al lotului olimpic. Antrenorul Silviu Ploeşteanu urmăreşte cu atenţie duelul Varga-Koszka (în dreapta), pentru stabilirea celui mai bun „paseur" cu capul.
② Drumul spre punct fix cu mingea pe cap. Se produce Jenei. Ghid sonor: Pavlovici (12). În planul doi: Raksi şi Manolache.
③ Gh. Ola, antrenorul secund, conduce şedinţa de încălzire. Fotbaliştii olimpici pedalează vîrtos pentru activizarea circulaţiei sangvine. În prim plan: Popa.
Foto: PAUL ROMOŞAN

MILAN A CUCERIT CUPA CAMPIONILOR

Milan a cucerit Cupa Campioniolor Europeni, stopînd seria campioanei portugheze Benfica pe stadionul londonez Wembley. În ediţia viitoare vor lua aşadar startul în Cupă două echipe milaneze: Milan şi Internazionale, eterne rivale.

Milan a luat fiinţă în anul 1899. În primii şapte ani de existenţă echipa milaneză a cucerit trei titluri de campioană, dar apoi a trebuit să aştepte 44 de ani (1907—1951) ca să recîştige titlul suprem al peninsulei. Anul 1951 coincide cu marea perioadă de glorie a echipei, ilustrată prin prezenţa tripletei suedeze *Gunnar Gren-Gunnar Nordhal-Nils Liedholm* (în fotografia de jos, de la dreapta la stînga), botezată în stil italian *Gre-No-Li*. În acelaşi an Milan cucereşte Cupa Latină. În anul 1955 recîştigă titlul de campioană. În anul 1957 milanezii recîştigă titlul pierdut în faţa Fiorentinei în 1956 şi ajung pînă în finala C.C.E., unde cedează la limită lui Real Madrid. În anul 1960 Milan cunoaşte o nouă perioadă de înflorire, graţie tripletei internaţionale *Schiaffino-Altafini-Grillo*. Un uruguayan, un brazilian şi un argentinian. Totuşi, înfrîngerea din C.C.E. (0—2 şi 1—5 cu Barcelona) şterge buna impresie.

În sfîrşit, anul acesta Milan cucereşte Cupa Campionilor, după primele două tentative neizbutite. Echipa de bază a milanezilor are următoarea alcătuire: *Ghezzi-David*, *Radice*, *Trapattoni-Maldini*, *Benitez-Mora*, *Sani*, *Altafini*, *Rivera*, *Barison*.

În faţa portarului Ghezzi se găseşte Maldini (5). El este retras în faţa unei linii de cinci jucători — David (2), Sani (8), Trapattoni (4), Benitez (6) şi Radice (3). Rolul lui Maldini este capital. El acoperă toţi partenerii şi intervine ori de cîte ori unul din ei este trecut. Acesta ia imediat locul lui Maldini. Aripile Mora (7) şi Barison (11) revin în aceste cazuri în mijlocul terenului. Doar Altafini (9) şi Rivera (10) — o mare speranţă a peninsularilor — rămîn în faţă. Coordonatorul echipei este Sani...

Cei trei jucători străini ai echipei sînt: Dino Sani (Brazilia), Benitez (Peru) şi Altafini (Brazilia).

În fotografia de sus, „tunarii" Milanului: *Mora*, *Dino Sani*, *Altafini*, *Rivera*, *Barison*.

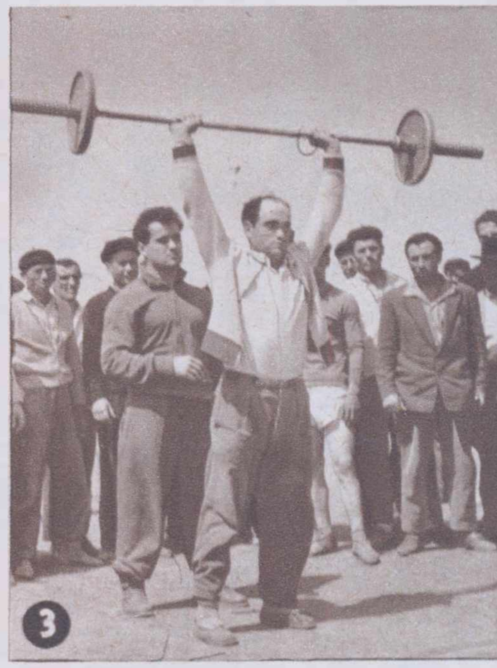

După ce a trecut prin Urziceni, autobuzul se îndreaptă spre Slobozia Veche. La numai o oră de drum însă, șoferul oprește în fața G.A.C. Horia, Cloșca și Crișan din comuna Căzănești. Sportivilor de la I.C.F., porniți în vizită la Căzănești, le-au ieșit în întîmpinare tovarășul Petre Cremene, președintele gospodăriei, și harnicul instructor sportiv Nicolae Prișcu. Ei le-au urat bun sosit oaspeților. Apoi studenții I.C.F. au putut afla despre succesele pe care le dețin colectiviștii din Căzănești pe drumul făuririi unei vieți noi.

Dinu și Dumitru Florescu sînt îndrăgiți de colectiviști nu numai pentru rezultatele obținute de ei la fotbal, volei, atletism, trîntă, popice etc., dar și pentru exemplul permanent pe care aceștia îl oferă în brigăzile în care lucrează.

Studenții de la I.C.F. au vizitat și Gospodăria agricolă de stat din Căzănești, unde tov. Rafael Leoveanu, directorul gospodăriei, le-a vorbit despre principala sarcină a muncitorilor de aici: sporirea cantității de carne livrată populației. La îngrășătoria de porci (fotografia nr. 1), studen-

STUDENŢII DE LA I. C. F.
ÎN VIZITĂ LA COLECTIVIŞTII DIN CĂZĂNEŞTI

În urmă cu 13 ani, 43 de gospodării s-au unit în marea familie a colectiviștilor. Acum, G.A.C. Horia, Cloșca și Crișan numără 789 de familii care au ca avut aproape 3.000 de hectare de pămînt arabil, cirezi de vite, unelte și multe altele. Peste 200 dintre aceștia și-au construit locuințe noi, frumoase. Comuna este radioficată. Dar cîte nu s-au schimbat la Căzănești? Oaspeții au aflat și despre numeroasele succese obținute de localnici și în activitatea sportivă. S-au bucurat auzind că îngrijitorii de vaci Ion Ene și Dumitru Ștefan, grădinarul Gheorghe Șerban, zidarii Constantin

ții l-au cunoscut pe îngrijitorul Gh. Grigore, unul dintre muncitorii fruntași în producție, popicar și atlet... cu renume. Cu prilejul vizitei lor la Căzănești, studenții bucureșteni au cunoscut și alți sportivi ai comunei, exemple de conștiinciozitate și dragoste de muncă: Margareta Prișcu și Elena Dima (fotografia nr. 2), Aristide Cremene (fotografia nr. 3), Dinu Silvia, Constanța Paraschiv, Constantin Petculescu și mulți alții.

Sportivii căzăneșteni au fost bucuroși să asiste la demonstrațiile de trîntă (fotografia nr. 4), gimnastică acrobatică (fotografia nr. 5), box, haltere etc., prezentate de unii dintre vizitatori (H. Hirth, Gheorghe Simion, N. Chun, Elena Niță etc.) și să afle de la Cornel Rădulescu, președintele asociației sportive I.C.F., Gh. Crețuleșteanu, Ion Hanțău și Ionel Stănescu, asistenți ai I.C.F., despre strădaniile cu care se pregătesc studenții Institutului pentru a deveni cadre de nădejde ale mișcării sportive din țara noastră.

La plecare, instructorul sportiv al asociației Spicul — Căzănești le-a urat oaspeților succes la învățătură, transmițîndu-le dorința căzăneștenilor de a-i vedea — poate — pe unii — profesori de sport chiar în comuna lor.

AUREL CRIȘAN
(fotografiile autorului)

HANDBALISTELE DIN CLUJ în categoria A

CORESPONDENȚĂ DIN CLUJ

După cîțiva ani de încercări nereușite, însfîrșit și orașul de pe malul Someșului, Clujul, se poate mîndri cu o echipă de handbal ajunsă printre cele mai bune formații din țară.

La Baia Mare, recent, a avut loc turneul final al campionatului de calificare rezervat echipelor feminine. Cîștigînd cu scoruri categorice toate cele trei jocuri (17—5 cu Locomotiva Teiuș, 17—9 cu I.L.S.A. Timișoara, 13—2 cu Voința Odorhei), echipa Știința Babeș-Bolyai din Cluj, reprezentantă a sportului universitar, a promovat în categoria A.

Acest rezultat vine să confirme celelalte succese obținute de studente în acest an: locul II la Cupa „Sportul popular", locul III la Cupa de iarnă, locul II în campionatul republican de junioare.

Caracteristica echipei este tinerețea, nu mai puțin de opt jucătoare fiind junioare. De asemenea, ele sînt fruntașe și la învățătură.

ÎN FOTOGRAFII:

Rodica Floroian (care a stabilit recordul seriei de la Baia Mare: a înscris 21 de goluri din 47) execută imparabil o lovitură liberă de la 7 m (în medalion).

BUCURIA PROMOVĂRII. În fotografia din stînga, rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Adriana Coraiu — căpitanul echipei, prof. Tiberiu Rusu — antrenor, Elisabeta Csegezi, Ancuța Maximinian, Eva Tökeș, Livia Olaru, Eva Török, Aurel Matei — conducătorul echipei. Rîndul din mijloc, aceeași ordine: Susana Sigmond, Eva Ujșaghi, Rodica Floroian, Elisabeta Mathe. Rîndul de jos: Margareta Szilagyi (stînga) și Maria Veegh (dreapta) — portari.

Text: PAUL RADVANYI
Foto: ANDREI SUTH

TIMIȘORENCELE — CAMPIOANE

CORESPONDENȚĂ DIN PETROȘENI

Recent, orașul Petroșeni a găzduit turneul final al campionatului republican de handbal în 7 (junioare). La această competiție au participat echipele Banatul Timișoara, Știința Cluj, Ș.S.E. Ploiești și Voința Odorhei.

Echipa cîștigătoare a acestui turneu — după cum era și de așteptat — a fost Banatul Timișoara. În toate jocurile disputate, ea a făcut dovada celei mai bune pregătiri fizice, tehnice și tactice. La finală — Banatul Timișoara — Știința Cluj — au asistat peste 1.400 de spectatori, pe care cele două echipe i-au încîntat prin calitatea superioară a disputării întîietății.

ÎN FOTOGRAFIE — un moment din festivitatea de închidere a competiției. Florica Ciosescu, căpitana formației campioane republicane pe anul 1963, imediat după primirea cupei — și echipa.

STAICU BĂLOI

DE LA CORESPONDENŢII NOŞTRI

TINERII RUGBIŞTI

În ultima vreme, în oraşul Bîrlad, tot mai mulţi tineri sînt atraşi de frumuseţea şi bărbăţia sportului cu balonul oval. Nucleul în jurul căruia gravitează iubitorii de rugbi din oraş îl formează echipa de categorie A Rulmentul, ale cărei jocuri au stîrnit interesul multora dintre elevii bîrlădeni.

În fotografiile alăturate îi puteţi vedea pe cei mai tineri rugbişti de la Rulmentul Bîrlad: loturile de pitici(1)şi de juniori(2)

D. TRANDAFIR
— BÎRLAD —

PE STADIONUL ÎNFRĂŢIREA DIN ORADEA

Parcul natural din Oradea, care poartă numele lui Nicolae Bălcescu, încadrează cu un frumos decor stadionul Înfrăţirea, pe care sportivii orădeni desfăşoară o vie activitate. Iată două imagini luate cu ocazia unor întreceri sportive desfăşurate pe acest stadion, într-o zi de sărbătoare: 1. Aspect de la meciul feminin de baschet Ş.S.E. Oradea—Steaua roşie Salonta. 2. Sosire în finala probei de 100 m plat. Pe primul loc, Filip Riczman (C.S.O. Crişana), cu performanţa de 11,5 sec.

ILIE GHIŞA
— ORADEA —

CONCURSURI ŞI REZULTATE

Spre deosebire de trecut, cînd trăia în anonimat, în prezent atletismul se bucură de o tot mai mare preţuire în orăşelul de pe malul drept al Oltului, Rm. Vîlcea. În ultima vreme au fost organizate 10 concursuri, la care au participat sute de tineri dornici de afirmare. În zilele de 11 şi 12 mai s-au desfăşurat, pe stadionul 1 Mai, campionatele şcolare de atletism, etapa raională, la care au participat peste 300 de elevi din Călimăneşti, Brezoiu, Băbeni şi Rm. Vîlcea. Au fost obţinute cîteva rezultate valoroase, printre care şi două recorduri regionale de juniori. La săritura în înălţime, Florin Gheran (15 ani) — 1,74 m, iar Aurel Berbece (18 ani) — 1,80 m. Elena Dinu (14 ani) a realizat 8,3 pe 60 m plat (vezi fotografia) şi 4,70 m la săritura în lungime.

NICOLAE BARBU
— RM. VÎLCEA —

DRUMEŢIE PRIN CHEILE TURZII

Drumeţia prin Cheile Turzii oferă oamenilor muncii clipe dintre cele mai plăcute şi mai reconfortante. Pitorescul acestor locuri, de n-ar fi puzderia de biciclete, motociclete şi maşini venită pînă la doi paşi de Chei, te-ar face să crezi că te afli într-o lume de basm.

La Est de Cheile Turzii, aşezată în depresiunea Hăşdatelor, impunătoare ca un vechi castel medieval, se află cabana Cheile Turzii cu o capacitate de 70 de locuri, la o altitudine de 450 m.

Fotografia îi reprezintă pe cîţiva dintre „drumeţii" Uzinei de preparare a minereurilor din Gura Barza, raionul Brad, regiunea Hunedoara. Încîntaţi de frumuseţile admirate aici, ei şi-au propus să viziteze în număr cît mai mare şi alte obiective de interes turistic.

MIHAI SUSAN
— BRAD —

POŞTA REDACŢIEI

PETRE IZGHIREANU — Lugoj. 1) În privinţa echipelor de fotbal profesioniste care ne-au vizitat ţara, este probabil să vă satisfacă curiozitatea o nouă microstatistică a tov. Frederic Moises-Rupea (bine înţeles, în pagina de „magazin" a ziarului „Sportul popular"). 2) Cea mai celebră tripletă din lume? Asemenea clasamente, după cîte ştim, nu au fost făcute. Cităm, totuşi, cîteva: Gren-Nordhal-Liedholm — de naţionalitate suedeză care a activat în timpul său de glorie în atacul lui A.C.Milan (1949); Fontaine-Kopa-Piantoni — care a contribuit la cucerirea locului trei de către Franţa la campionatul mondial din Suedia (1958); Didi-Vava-Pele — trei din perlele brazilienilor, campioni mondiali în 1958 şi 1962. 3) Referitor la sistemul 1-4-2-4. După campionatul mondial din Chile, se comenta că singura echipă refractară aşezării braziliene a fost cea bulgară. Cu această aşezare, brazilienii au cîştigat a doua oară consecutiv titlul suprem, iar în recentul turneu prin Europa — numeroase decepţii. Cert este că, la ora actuală, aşezarea 1-4-2-4 nu poate fi generalizată cu succes. Amintiţi-vă doar că, la brazilieni, această formulă are un ...secret: Pele. 4) Nu există nici un fel de decizie care să reglementeze numărul echipelor de categoria A pentru fiecare regiune în parte. 5) F.I.F.A. (Federaţia Internaţională de Fotbal Asociaţie) îşi are sediul la Zurich (Elveţia), iar succesorul francezului Jules Rimet este englezul sir Stanley Rous. 6) Durata unui turneu peste hotare al unei echipe de club o stabilesc organizatorii.

NICU ŞERBAN — Buşteni. 1) Boxerul Andrei Olteanu a îmbrăcat mănuşile prima oară la C.S.Metalul Bucureşti, sub îndrumarea antrenorului Ion Stoianovici. 2) Vasile Mariuţan are 27 de ani. A cucerit medalia de argint la „europenele" de la Praga (1957), cînd a cedat în faţa lui Abramov. În 1952, 1953 şi 1955, Mariuţan a fost campion republican de juniori, la grea. Începînd din 1958 (cînd l-a învins în finală pe Dumitru Ciobotaru), a cucerit în fiecare an titlul de campion la seniori. Cu greii polonezi s-a întîlnit de 23 de ori, obţinînd tot atîtea victorii. 3) Pentru decernarea titlului de maestru al sportului trebuie îndeplinită una din următoarele condiţii: a) clasarea în primele patru locuri la J.O. sau în primele trei la „europene"; b) cucerirea titlului de campion republican doi ani consecutiv sau trei alternativ; c) selecţionarea de cinci ori în echipa naţională şi trei victorii; d) ocuparea locului întîi sau doi la campionatele republicane şi opt victorii în întîlnirile intertări sau în concursurile internaţionale; e) cucerirea în decurs de doi ani a zece victorii internaţionale; f) cucerirea titlului de campion republican şi trei victorii în întîlniri intertări într-un singur an. 4) Dintre Ciucă, PUIU, OLTEANU, Pătraşcu, MIHALIK, Mîrza, BADEA, MONEA, Cojan şi MARIUŢAN, cei scrişi cu majuscule sînt maeştri ai sportului.

ILIE GHIŞA — Oradea. Am reţinut (vedeţi, de altfel, în pagină) numai... uscatul. Fazele de polo pe apă sînt prea neclare, cel puţin în fotografii.

NICOLAE NEACŞU — Pitaru. 1) Cu tînărul de 16 ani (Eberhard Förster), din R.D.Germană (Dresden A-28, Malterstrasse 34[1] puteţi coresponda în limba germană. 2) România a participat pentru prima oară la campionatul mondial la prima ediţie (Uruguay-1930), direct în turneul final (nefiind decît 13 ţări înscrise, nu au fost necesare meciuri preliminare). A jucat în grupa a treia (România-Peru 3-1 şi România-Uruguay 0-4), cîştigată de Uruguay, care a cucerit de altfel şi trofeul.

ILIE ALEXANDRU — Costeşti-Vale. România, în afară de prima ediţie, a mai participat în turneul final al campionatului mondial de fotbal şi în 1934 (România-Cehoslovacia 1-2) şi 1938 (în preliminarii, Egiptul nu s-a prezentat; România-Cuba 3-3 şi 1-2). În privinţa partidei cu Uruguay, găsiţi lămuriri în răspunsul precedent.

LA BALCOANE...

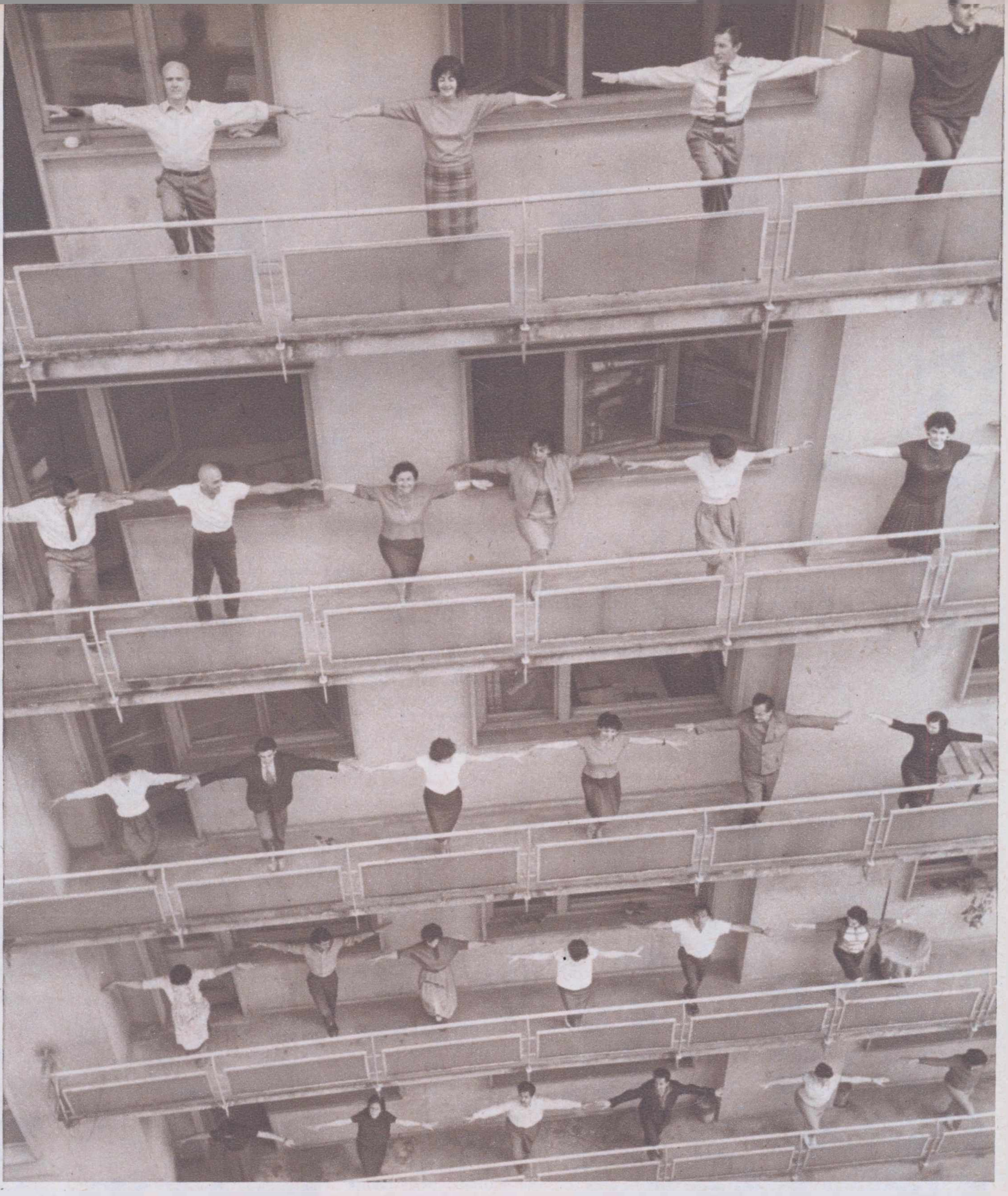

Foto: I. MIHĂICĂ

Aţi vizitat innoitul litoral? V-au impresionat transformările de basm le staţiunilor Mamaia, Eforie Nord, Eforie Sud?

Dar la Galaţi, sau la Oneşti aţi călătorit de curînd? V-a plăcut cum ată noul centru al oraşului dunărean, sau monumentalele ansambluri locuinţe din cel mai tînăr centru industrial apărut pe harta ţării?

Acum, pentru că majoritatea dintre dumneavoastră au răspuns afirmativ întrebările de mai sus, ne simţim datori să vă mai punem una. Întrebarea fi legată de ceea ce aţi văzut şi aţi admirat cu proprii dumneavoastră hi. Cunoaşteţi de pildă cui i-a fost încredinţată sarcina de onoare de a nagina pînă în cele mai mici amănunte minunatele transformări care v-au cîntat? Nu? Atunci vă vom spune noi: ISCAS-ului, adică: Institutului ntral de studii şi proiectări în construcţii.

Nu sînteţi dumiriţi ce are comun ISCAS-ul cu preocupările noastre? re! Şi, ca să vă lămurim mai bine, vă invităm să faceţi împreună cu noi, jurul orei 10,55, o vizită harnicilor tehnicieni, proiectanţi, ingineri şi hitecţi de la acest institut. De ce tocmai la 10,55? Veţi vedea...

Vă surprinde probabil că în marele şi elegantul hol al Institutului, la eastă oră, înafară de portar nu există nimeni. Vă surprinde poate şi lipsa animaţie de pe culoarele etajelor şi de pe scări şi sînteţi de-a dreptul dumeriţi, deschizînd la întîmplare o uşă sau alta, de atmosfera de părăsire tală a birourilor şi a atelierelor. Unde sînt oamenii? Ascultaţi cu atenţie menzile transmise prin staţia de amplificare, urmaţi-ne în balcoane şi ţi afla.

În sfîrşit, totul vi se lămureşte. Salariaţii Institutului central de studii şi proiectări în construcţii sînt în pauza de gimnastică. Iată-i pe laureaţii Premiului de Stat — pentru frumoasele realizări de la Mamaia, Eforie sau de la Galaţi — inginerii Ion Neacşu, Mihai Borboiani, Victor Sebestyen, Nicolae Stemelcu, pe arhitectul Mina Laurian, executînd cu conştiinciozitate şi corectitudine exerciţiile dictate prin staţie.

Cine este persoana mai în vîrstă care dovedeşte o energie atît de deosebită? Este inginerul Gh. Petrini care are 73 de ani. Acesta, împreună cu şeful serviciului planificare, N. Ionescu, de 51 de ani, sînt poate cei mai convinşi propovăduitori ai pauzei de gimnastică, ca de altfel şi tehniciana Yvonne Coman şi inginera Lucia Stănescu, pe care le vedeţi mlădiindu-şi corpurile.

Şi acum, înainte de a încheia vizita noastră, o întrebare pentru inginerul Coriolan Grozescu, preşedintele asociaţiei sportive Proiectantul.

— Cîţi salariaţi are Institutul şi cîţi sînt prezenţi la pauza de gimnastică?

— Pauza de gimnastică am introdus-o în 1961. Că se bucură de succes, nu mai este necesar să v-o spunem. Din cei aproape 800 de salariaţi, peste 90 la sută sînt adepţi convinşi ai acestei activităţi.

Sînteţi desigur de acord să urăm salariaţilor de la ISCAS noi succese în muncă şi sport.

G. ŞTEFĂNESCU

PREGĂTIRI OLIMPICE

Expresia gazetărească sportivă „Jocurile Olimpice bat la ușă" revine din ce în ce mai intens în actualitate și capătă chiar confirmări concrete. Iată în fotografia 1 **o parte de loc neglijabilă a pregătirilor olimpice: instruirea translatorilor-dispeceri care vor fi utilizați pentru traducerea simultană în 63 de limbi a rezultatelor. Gazdele nu se mărginesc însă la pregătiri organizatorice. S-au intensificat și în Țara Soarelui-Răsare, ca peste tot de altfel, activitățile sportive propriu-zise. În** fotografia 2 — **fază din finala campionatului Japoniei de judo la categoria grea, dintre Isao Inokuma (dreapta... jos) și fostul (după aceast disputǎ) campion, Hiroyuki Hasegawa. Inokuma va asalta de titlul olimpic al categoriei, fiind selecționat în urma acest victorii. Nici europenii nu se vor lăsa mai prejos, chiar dac întrecerile de judo se vor desfășura în patria acestui sport. Î** fotografia 3 — **aspect de la un antrenament al „judokas-"il sovietici, campioni europeni pe echipe (Geneva, mai 1963). I au cucerit și trei medalii individuale, printre care cea de a a lui Andrei Bogoliubov, campion continental la categori ușoară în urma victoriei repurtate în finală asupra britanicul Penfold. Și el și-a adiudecat un loc în echipa pentru Tokio.**

Fotografiile: KYODO–Tokio, PAN–ASIA–Tokio, TASS–Moscov

SUPORTERUL

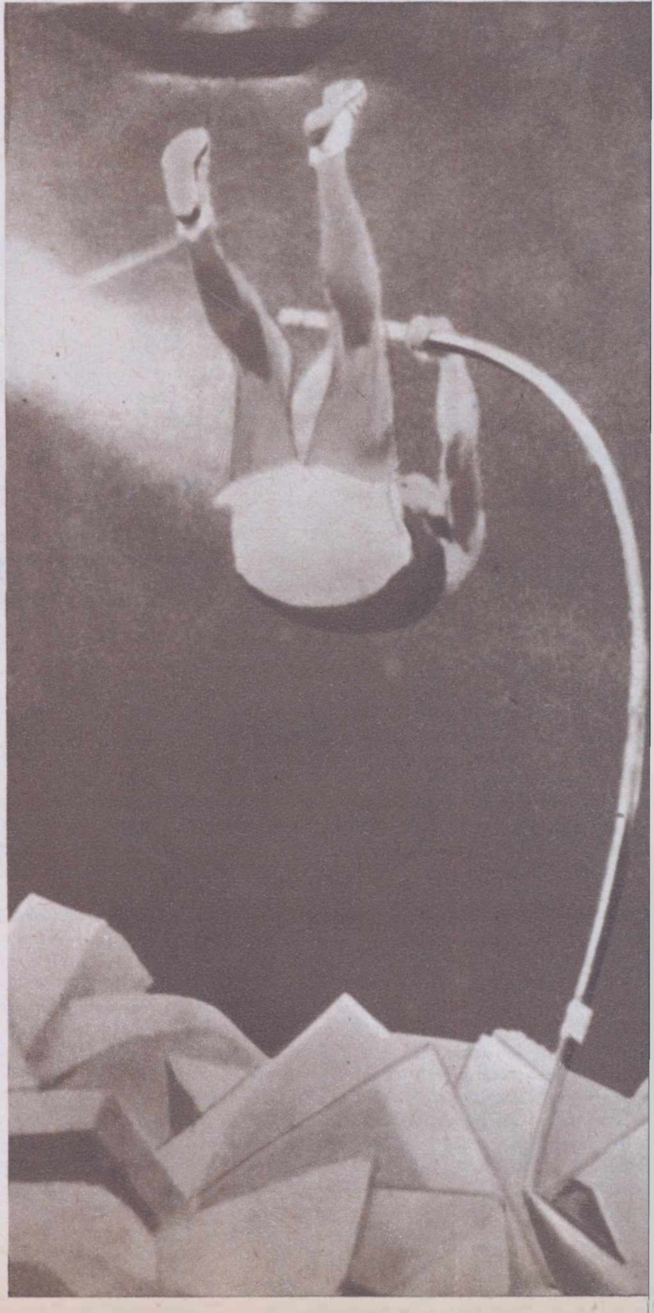
Unul dintre cei mai aprigi suporteri ai echipei Steaua este actrița Vasilica Tastaman de la Teatrul de Comedie. Motivul? Soțul ei, internaționalul Jenei, poartă culorile echipei militare.

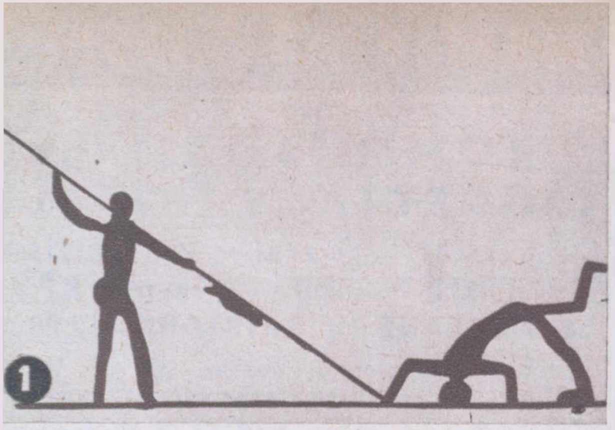
În fotografia noastră, soții Jenei la unul din antrenamentele lotului olimpic, pe unul din terenurile complexului 23 August.

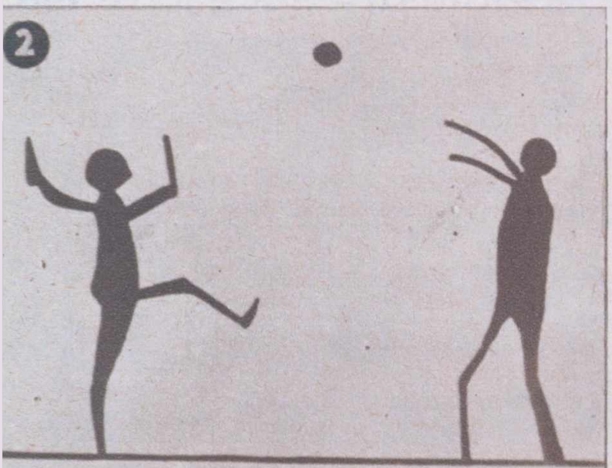
P.S. *Și-acum, o mică indiscreție. Peste cîteva zile, familia Jenei va avea un moștenitor. La mulți ani cu sănătate!*

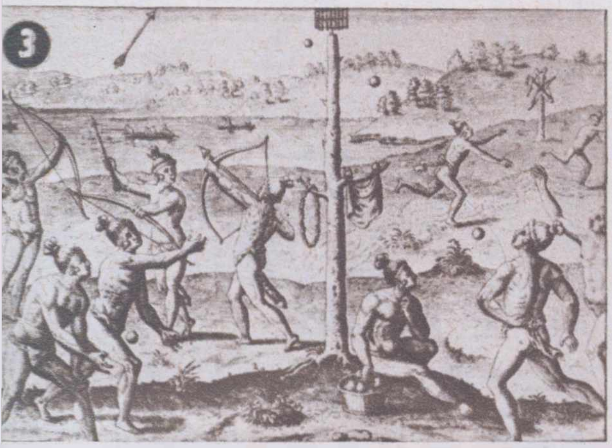
SĂRITURA CU PRĂJINA

Cu toate că Federația internațională de specialitate a legalizat prăjina de „fiberglass", discuțiile continuă. Într-adevăr, chestiunea e departe de a fi tranșată. Sarabanda recordurilor continuă, nume pînă nu de mult modeste apar pe tabelul celor mai bune performanțe și colbul desuetudinii se așterne peste performanțe de fapt extrem de valoroase, dar care erau la nivelul industrial-sportiv de dinaintea fibrelor de sticlă. Acum nu se mai cere, în fond, decît separarea recordurilor acestei probe în funcție de materialul utilizat. Am avea atunci trei recordmani mondiali: Warmerdam (4,77 m cu prăjina de bambus), Bragg (4,80 m cu prăjina de metal) și — deocamdată... — Sternberg (5,08 m cu „fiberglass"). De ce nu, în fond? Pînă cînd aruncarea discului cu piruetă, din cerc, a „detronat" aruncarea de pe podiumul elenic, au existat probe paralele. Fără a mai vorbi de alte precedente din alte sporturi...

)E-A LUNGUL VEACURILOR (VIII)

Exercițiile fizice au apărut și s-au dezvoltat chiar și la acele ɔpoare care trăiau în condiții de mediu geografic dificile, nepri-nice. Din ținuturile veșnic acoperite de zăpadă pe care le locuiesc schimoșii ne-au rămas mărturii privind practicarea anumitor xerciții fizice. Fotografia 1 reprezintă doi eschimoși care fac gim-astică, cel din dreapta încercînd fie o rostogolire, fie un „stînd e cap". Ei cunoșteau și jocurile cu mingea. E drept însă că foto-rafia 2 ne pune în dilemă: oare o jucau cu mîna sau cu piciorul?

Un călător de acum cîteva veacuri ne-a lăsat interesanta stampă eprodusă în fotografia 3, în care sînt reprezentate unele exerciții zice practicate de „indienii" din America de Nord. Atrage atenția ı mod deosebit jocul cu mingea la coș, foarte asemănător basche-ılui. Se poate observa că în vîrful unui trunchi de copac e așezat n coș spre care mai mulți băștinași aruncă mingi. Din trunchiul ɔpacului pornesc două ramuri de care par a fi agățate premiile estinate învingătorilor. Jocul era larg răspîndit la diferite triburi i în diverse variante, toate urmărind însă introducerea mingii ıtr-un coș sau într-un inel aflat la înălțime.

În lucrarea „Pe urmele conchistadorilor", de R. Kingalov și .. Belov, ni se vorbește despre acest joc: *„Iată baschetul aztec! m fi exclamat, dacă ne-am fi uitat într-o curte lungă și îngustă, i i-am fi plîns pe jucătorii cărora li s-a dat greaua misiune de a runca mingea în așa fel încît să nimerească în inel. Dar ei nu tre-uiau să o arunce cu mîinile, ci... cu coatele, cu coapsele, cu burta ıu cu picioarele...* (și cu mîinile, totuși, după cum arată stampa .n.). *De remarcat însă că inelul era fixat de perete nu în poziție rizontală, ci vertical și la o înălțime destul de mare."*

Jocul, arată autorii, purta denumirea de TLACHTLI, iar mingea ra din cauciuc masiv și cîntărea mult mai mult decît cea de azi. 'ot în fotografia 3 mai sînt reprezentate și alte exerciții fizice: n partea stîngă tragerea cu arcul, în dreapta, mai în fund, concurs e alergare, iar pe apă un concurs de canotaj.

(VA URMA)

ION TODAN
asistent I.C.F.

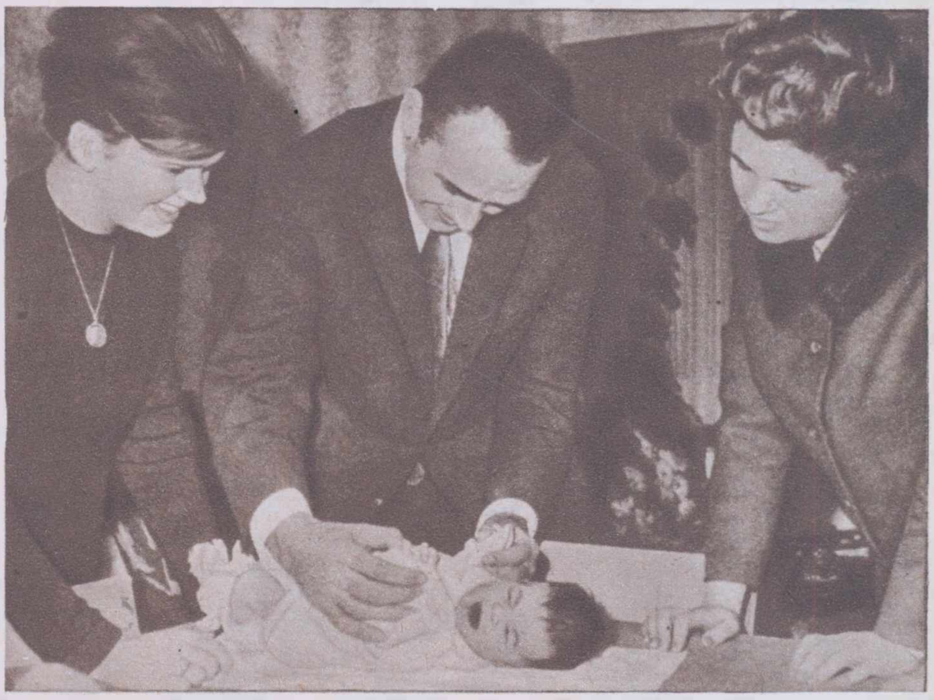
SHIRLEY MAC LAINE SE ANTRENEAZĂ

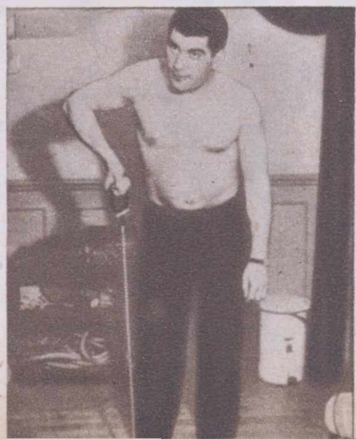
Talentata actriță de cinema americană Shirley Mac Laine, binecunoscută și publicului romînesc din filmul „Apartamentul", va fi interpreta principală a viitorului film intitulat „Doi într-un balansoar", realizat de reputatul regizor Robert Wise. Iat-o în fotografie pe Shirley în timpul orei de educație fizică. După spusele artistei, gimnastica o ajută enorm în interpretarea dificilului său rol.

CEL MAI TÎNĂR BUNIC

E și acesta un titlu. Iar în Belgia el este deținut, probabil, de cunoscutul ciclist Rik Van Steenbergen, a cărui precocitate tinde să devină legendară. La 18 ani, campion al Belgiei; la 19 ani, triplu campion al Belgiei (fond, omnium și urmărire). La 38 de ani (1963), bunic! Și nu e titlul cu care se mîndrește cel mai puțin, după cum dovedește și fotografia noastră, în care poate fi văzut încadrat de fiica sa Anne-Marie (stînga) și de soția sa Maria, în timp ce-și admiră cu dragoste nepoțica, Marie-Luce.

UMĂRUL „RENOVAT"

Șocurile repetate ale rugbiului în general și ale grămezii în special au avut urmări cu adevărat adînci în umărul drept al lui Amédée Domenech, „stîlpul" echipei Franței. În iarnă, el a fost operat, iar pentru „renovarea" articulației s-a recurs la o grefă de tendon de la un... mort. Domenech s-a dovedit și în aceste împrejurări un mucalit. Pe patul de spital, imediat ce a aflat proveniența tendonului, a exclamat: „Dumnezeule! Sper că nu l-ați omorît special pentru mine?!?"

Se pare însă, după figura sa, că timpul glumelor a trecut. A venit cel al muncii chinuitoare și migăloase de reeducare a articulației „renovate"...

● *Echipa Petrolul* a jucat duminică la Timişoara. Totuşi, tribuna principală a stadionului din Ploieşti a fost arhiplină. Vocea crainicului care vestea victoria studenţilor timişoreni a fost acoperită de aplauzele ploieştenilor. Coincidenţa făcea ca, în acelaşi moment, ştacheta să consemneze un nou record republican la săritura în înălţime: Cornel Porumb — 2,11 m!

● *Şi sîmbătă, şi duminică*, din tribuna principală a stadionului din Ploieşti — ticsită de elevii care au terminat cursurile — îşi luau zborul, spre pistă, zeci de avioane de hîrtie. *„Ce înseamnă asta?!"* — se revoltă cineva care-l cunoştea, probabil, din copilărie pe Dinu Cristea. *„Este imboldul nostru pentru atleţi: mai repede, mai departe, mai sus!!"* — grăieşte, prompt, un pionier care, probabil, are autograful lui Dinu Cristea.

● *Apropo de autografe*. Sîmbătă, seara, un atlet grec a fost luat pur şi simplu cu asalt de copii, pentru autografe. *„Curios lucru. Nu a ocupat decît locul III, la 10.000 m, cu 31:28,0!"* — se miră un spectator (statistician, probabil), *„Performanţa lui nu e grozavă, dar îl cheamă Glezos!"* — pune la punct chestiunea un ţînc.

● *La proba de 1.500 m*, Vamoş şi Barabaş au furnizat spectatorilor una din cele mai frumoase întreceri. Ultima mie de metri i-a aparţinut lui Barabaş (foto: 1), dar nu şi ultimul metru! (Vamoş — 3:45,6; Barabaş — 3:45,7).

● *Răsfăţatul lotului Greciei* a fost Georgios Tsakanikas (cel mai valoros component, de altfel, al formaţiei grecilor — foto: 2). Sîmbătă, a cîştigat la disc (52,45 m), iar duminică, se afla, înaintea ultimei aruncări, pe locul III, după Constantin Creţu (16,72 m) şi Aurel Raica (16,72 m — foto: 3). Era atît de iritat, încît compatrioţii săi mai că s-au luat la ceartă între ei care să-i măture interiorul cercului pentru aruncarea greutăţii. Tsakanikas a fost mulţumit de ceea ce a văzut, s-a calmat şi a aruncat... 16, 96 m, cucerind primul loc.

● *Spre deosebire de trecut*, cînd umbrele înserării învăluiau tabela indicatoare la un 1,98 sau 2,00 m, de data aceasta (debutul a fost la Galaţi — 2,10 m), Cornel Porumb a mai prins o rază palidă a soarelui la asfinţit, (foto:4). Centimetrul în plus l-a bucurat nemaipomenit (foto:5).

● *În realitate*, între înălţimea lui Cornel Porumb şi cea a lui Alexandru Spiridon există o diferenţă mult mai mare decît aceea pe care o indică tabela de afişaj (foto: 6). Bravo, deci ţie Spiridon!

Text şi foto:
HORIA CRISTEA

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16 — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05, 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

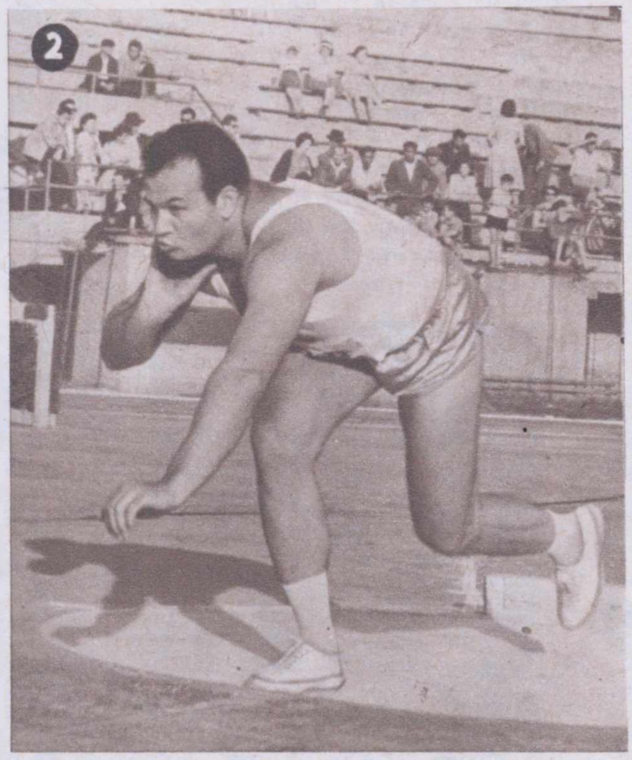
Publicitate, Agenţia de publicitate Editura Scînteia — Piaţa Palatului R.P.R., bloc 8, telefon 14.15.16.

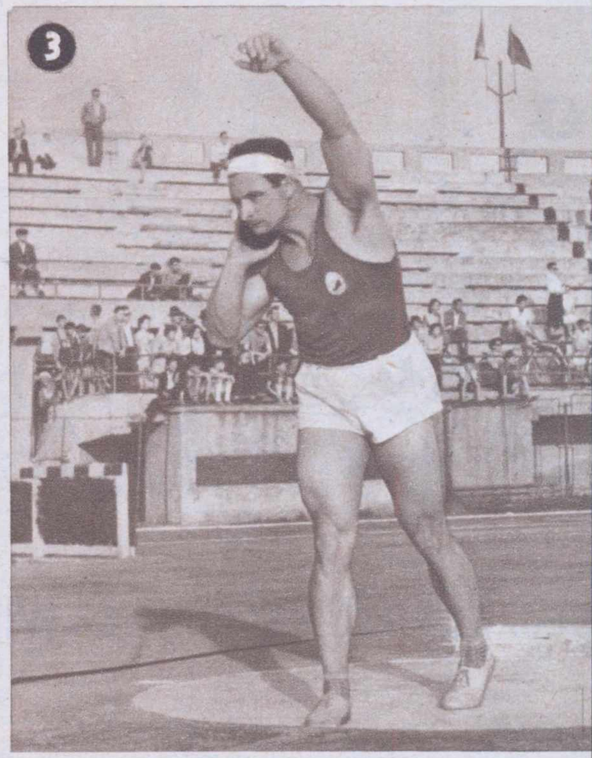
Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

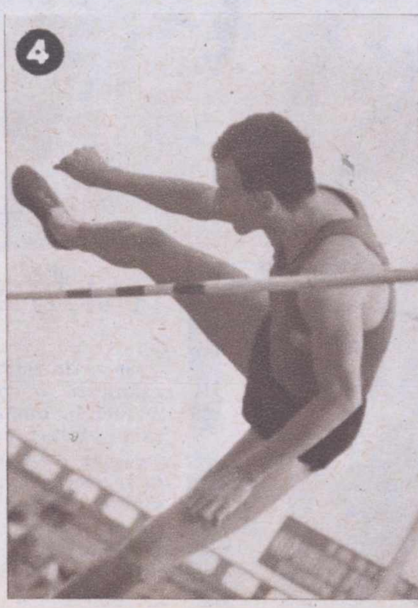
ROMÎNIA: 121 pct.
GRECIA : 87 pct.

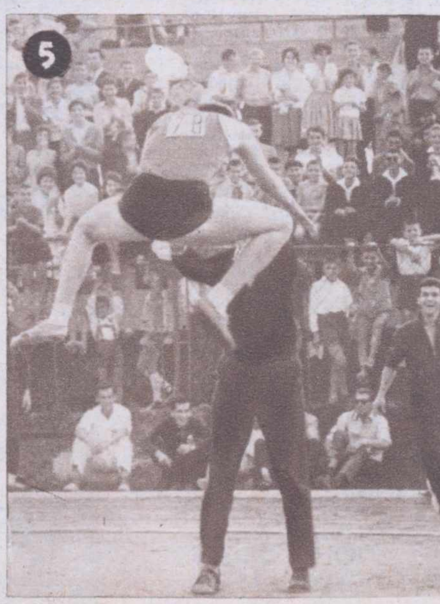
Săritorii romîni — la înălţime:
CORNEL PORUMB — 2,11 m (rec. R.P.R.)
ALEXANDRU SPIRIDON — 2,08 m
Bravo şi ştafetei noastre pe 4 × 100 m
(Val. Popescu-Stamatescu-Jurcă-Tudoraşcu):
41,2 sec. — record R. P. R. egalat
Ploieşti — 8 şi 9 iunie 1963

1

2

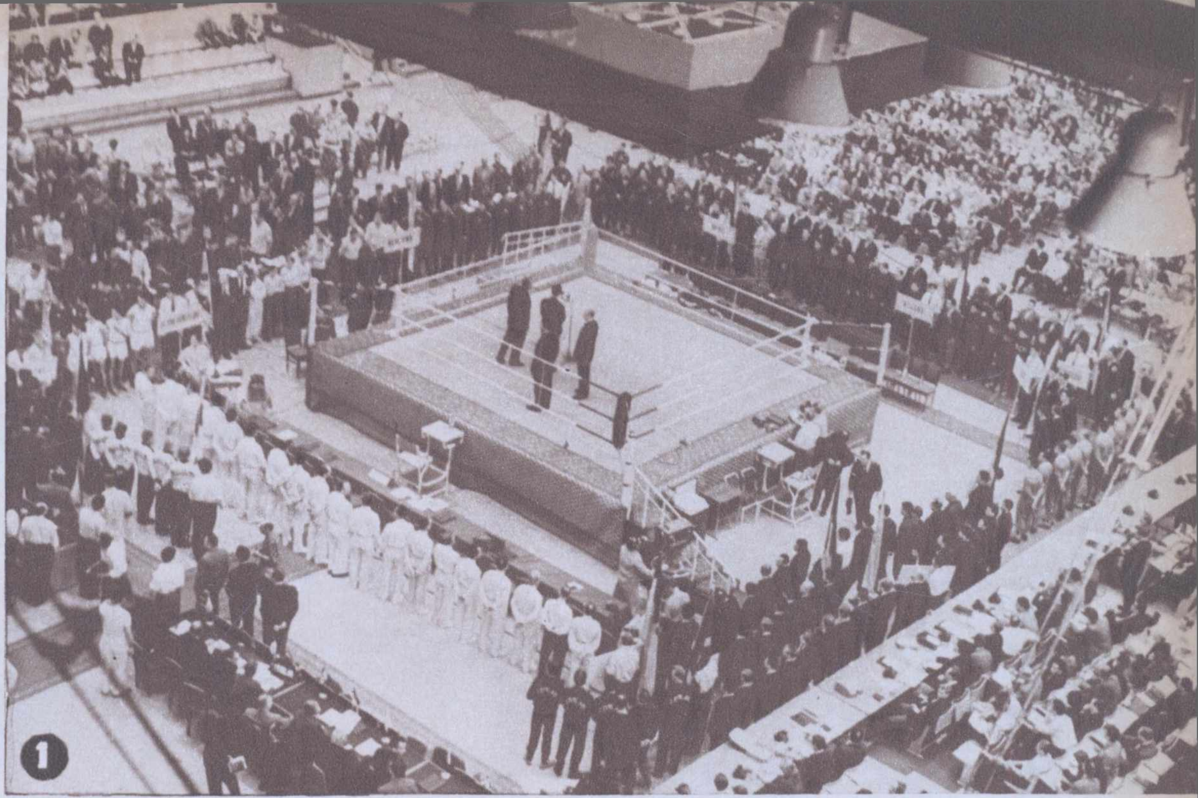

3

4

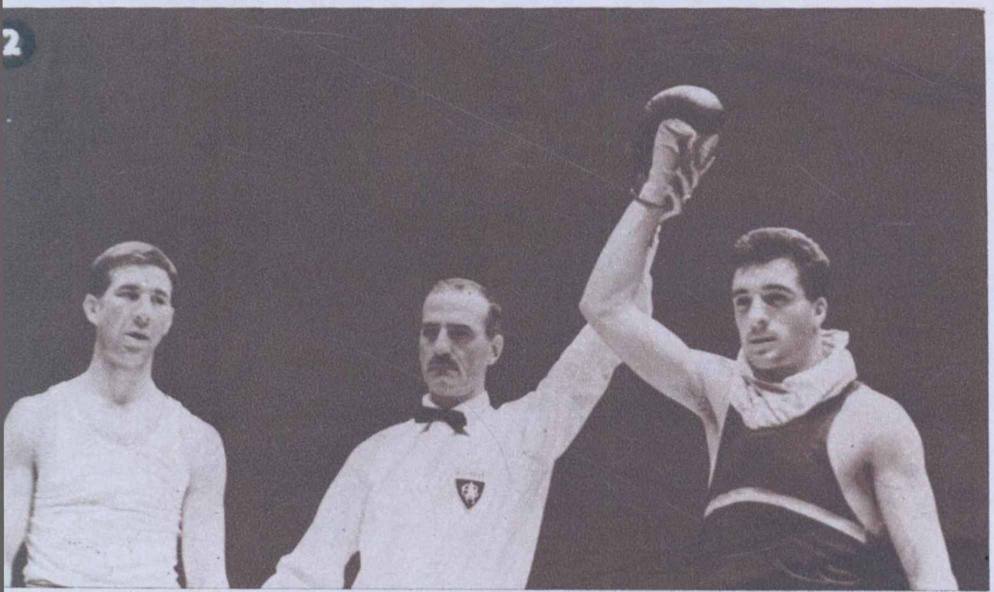

5

6

IMAGINI DE LA „EUROPENELE" DE BOX

1

2

3

Încheiate nu de mult, la Moscova, întrecerile pentru titlul de cel mai bun pugilist al continentului au scos în evidență buna pregătire a boxerilor sovietici, prezenți în toate finalele pe categorii — performanță unică în istoria boxului. Apreciind comportarea sportivilor competitori prin această prismă a calificării în etape superioare, trebuie să mai amintim de reprezentanții Poloniei, Italiei și ai țării noastre. Medaliile cucerite de reprezentanții noștri (una de argint și patru de bronz) caracterizează evoluția lor drept bună. Nominal, performanța li se datorează boxerilor Monea, Ciucă, Puiu, Olteanu și Badea.

Iată tabelul de onoare al campionilor europeni: cat. muscă: BÎSTROV (U.R.S.S.); cocoș: GRIGORIEV (U.R.S.S.); pană: STEPAȘKIN (U.R.S.S.); semiușoară: KAJDI (Ungaria); ușoară: KULEJ (Polonia); semimijlocie: TAMULIS (U.R.S.S.); mijlocie-mică: LAGUTIN (U.R.S.S.); mijlocie: POPENCENKO (U.R.S.S.); semigrea: PIETRZIKOWSKI (Polonia); grea: NEMEC (Cehoslovacia).

ÎN FOTOGRAFII:

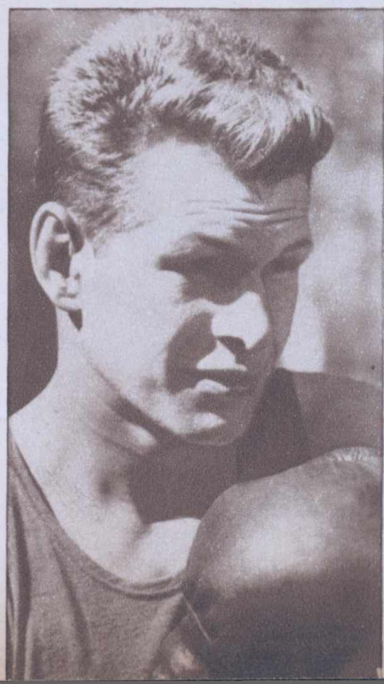
(1) Aspect din timpul festivității de deschidere.

(2) O prețioasă victorie: Ion Monea este declarat învingător în fața polonezului Dampc. Un amănunt interesant și, totodată, semnificativ: arbitrul... englez England(!) a fost premiat la sfîrșitul competiției. Un campion european... la arbitraj. De altfel, singurul „titlu" al britanicilor la această ediție.

(3) Fază din meciul Lagutin (stînga) — Siodla (Polonia).

(4) De la stînga spre dreapta, trei dintre cei șase campioni europeni ai formației sovietice: maeștrii sportului Richardas Tamulis (Jalghiris Kaunas), Boris Lagutin (Trud Moscova) și Viktor Bîstrov (Trud Moscova).

PRIMII PAȘI

Moment gimnastic la grădinița de copii 30 Decembrie Nr. 21 din București. Victor Tocariu exersează atent. Scopul exercițiului: dezvoltarea echilibrului. Desigur că „bîrna" lui Victor nu e atît de înaltă ca aceea a Soniei Iovan, dar siguranța micului gimnast stîrnește admirația colegilor și mai ales a colegelor. Primii pași sînt deseori hotărîtori.

Foto: PAUL ROMOȘAN

LEI 2,50